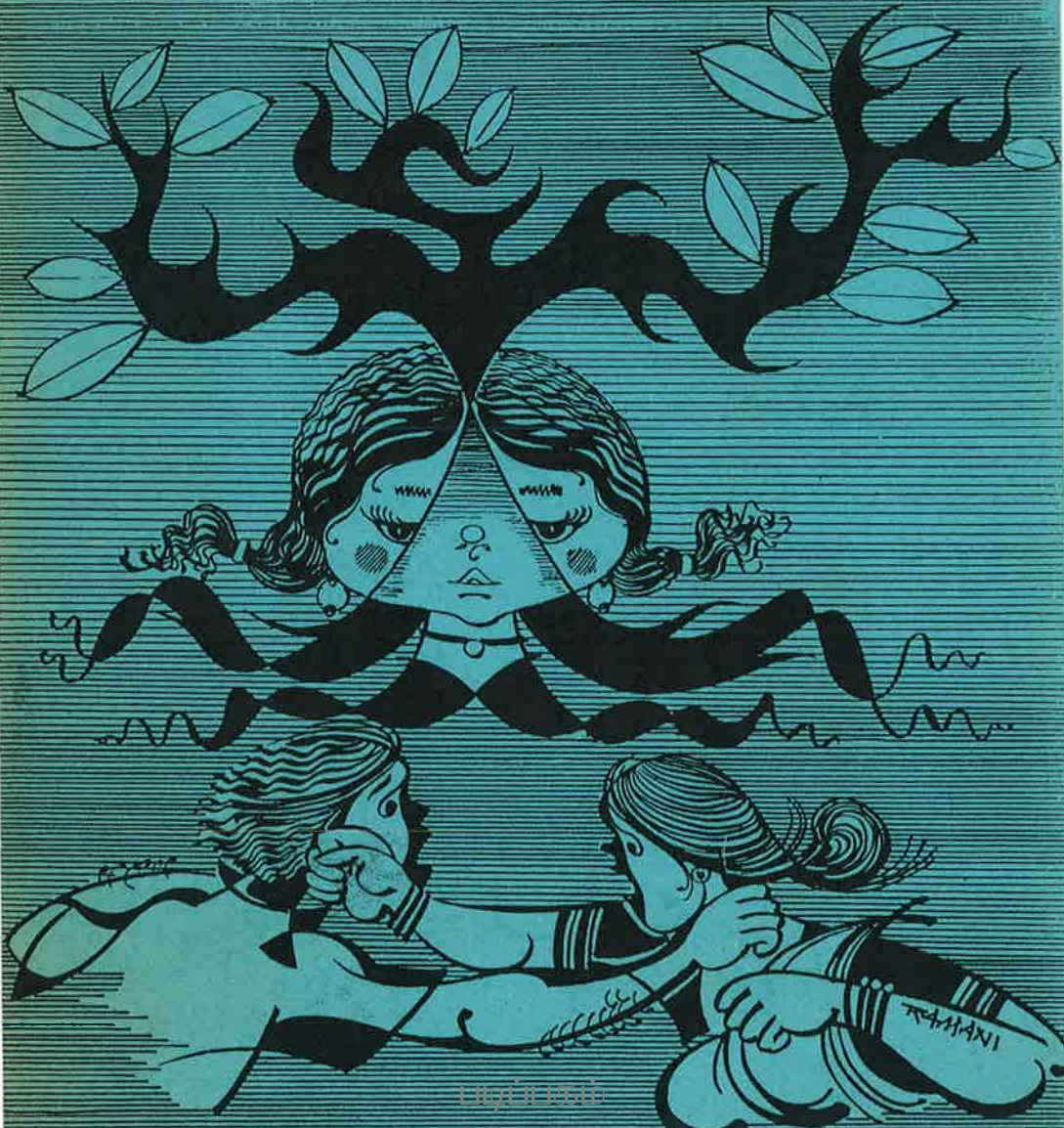

RAYA

87 RUE DE COLOMBES
92600 ASNIERES SUR -
SEINE ; FRANCE

பார்த்திபன்

பார்த்திபன்

கொந்தளிர்

வெளியீடு - 1

பார்த்தபன்

வெளியீடு - 2

RAYA

87 RUE DE COLOMBES
92600 ANTIERES SUR -
- SEINE , FRANCE

ஏனாதி: 4
ஜூலை. 1987

பாதி உருது
(குரு நாலை)
- பார்த்தியன்

நன்றி
அனைத்துமீ: 11 மணி
ஏனாதி: தென்னாசிய திடுதனம்

PUBLICATION, 4
JULY, 1987.

'PATHI URAVU'
(NOVELET)
BY PARTHIPAN

THANK FOR
COVER DESIGN BY RAMANI
PUBLISH BY SUD ASIEN BÜRO.

என்னைய பக்கம்

வணக்கம்.

நமது நான்காவது சந்திப்பு. சந்திப்புகள் வெறுமனே தொடர்ந்தால் மட்டும் போதாது. படித்த எழுச்சிகளின் தாக்கங்கள் செய்கைகளில் பிரதிபலிக்கையில்தான் இந்த சந்திப்புகளுக்கு அர்த்தம் உண்டாகிறது.

உங்கள் விமர்சனங்களை உங்களுடன் வைத்திருக்காமலும், அடுத்தவருடன் பகிர்ந்து கொள்வதுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமலும் தாராளமாக எழுதி அனுப்பினால் தவறகள் திருத்தப்படவும், புதிய கருச்சிகள் பிரசவமாகவும் வழி ஏற்படும்.

குழந்தைகளுடன் அவர்களின் மனங்களும் படிப்படியாக அனுபவங்களிலும், படிப்பிலும்தான் வளர்ச்சியடைகின்றன. திடீரென அவர்கள் பெரியவர்களாகிவிடுவதில்லை. குழந்தைப் பருவத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள்தான் அதன் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கின்றன. குழந்தைகளை பெற்றோர்களுடன் துழைவதும் சேர்ந்தே வளர்க்கின்றன. தமது பிள்ளைகள் தீயவர்களாகவே வளர வேண்டும் என்று எந்தப் பெற்றோரும் திட்டம் போட்டு வளர்க்காவிடினும் தங்களது கவனக்குறைவால் பிள்ளைகளை அழிவுப்பாதையில் செல்ல அனுமதித்து விடுகிறார்கள். இதைத் தடுக்க முடியாதா? முடியும். மணம் இருந்தால் எஃவுமே முடியும். தமது பிள்ளைகளின் நலனில் அக்கறையுள்ள பெற்றோர்கள் தமது சொந்த விருப்பு, வெறுப்புகளை தியாகம் செய்து விட வேண்டும். சொந்த ஆசாபாசங்களுக்கு முதலிடம் கொடுப்பவர்கள் பிள்ளை பெற்றதற்கு கொள்ளும் நினைப்பை கட்டாயமாக விட்டு விடவேண்டும். அவரவர் எழுக்கும் தீர்மானங்களைச் செயற்படுத்த தகுந்த சாதனங்கள் தாராளமாகவே கிடைக்கின்றன. தம்பதிகள் ஆளுடன் கட்டி லைப்பற்றி மட்டும் நினைக்காமல் தொடர்புடைய சிந்தித்தால் நல்ல சமுதாயம் நிச்சயம் உருவாகும்.

தொடர்ந்தும் சந்திப்போம்.

- பார்த்திபன்.

07.87

தொடர்பு முகவரி-

SUD ASIEN BÜRO
Kiefernstr 45
5600 Wuppertal 2
West Germany

பாதி உரவு

1

கார்கள், மோட்டார்சைக்கிள்கள், லொறிகள் மீத
தியில் அந்தக் குழந்தை தைரியமாக இருந்தது.

வாகனங்கள் அசையாமல் நின்றன.

குழந்தையும் நீண்ட நேரமாக அப்படியே இருந்தது.

கடைசியில் அதற்கு கோபம் வந்திருக்க வேண்டும்.
கார் ஒன்றை ஊக்கி எறிந்தது.

கொஞ்சக் தூரம் தள்ளி சுவருடன் மோதிய கார்
'டங்' கென்ற கீழே விழுந்தது.

குழந்தையின் கோபத்தை கவனிக்கும் நிலையில் அதனு
டைய அப்பாவும், அம்மாவும் இருக்கவில்லை.

ஏனென்றால் அவர்களும் அதே நேரம் கோபத்திலிருந்
தார்கள்.

"ஏன் சமைக்கேல?" - அப்பா.

"கறி சாமான்கள் ஒண்டும் இல்லை" - அம்மா.

"இல்லாட்டி வாங்கிறதானே?"

"ஏன் நீங்க கேட்டா கடைக்காரன் தரமாட்டானோ"

"உலு லையெண்டு முதலே சொல்லியிருந்தா நான்
வாங்கியந்திருப்பேன்"

"எல்லாம் நான்தான் பாதிது சொல்ல வேணுமாக்
கும். உங்களுக்கு கண்ணில்லையே?"

அவன் ஏற்கனவே நிறைந்த கோபத்திலிருக்க -

அவன் அதை கிற்ற -

அவன் கை அவன் கன்னத்தில் பலமாக ஒருமுறை பதி
ந்த மீட்டது.

அவன் அழகப்படி அறைக்குள் ஓடினான்.

அவன் சுத்தியப்படியே வெளியே இறங்கிப் போனான்.

லொறி ஒன்றின் கீழாக ஓடிய பூச்சி ஒன்றை குழந்

தை கவனிச்சு விட்டது.

சிறிது தூரம் பூச்சியை பின் தவழ்ந்து சென்றது.

பூச்சியை நன்றாக நெருங்கிய பின் அதை கையால் நசித்தது. பிறகு குனிந்து நன்றாக பார்த்தது.

தனக்குள்ளாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்ட பின் பூச்சியைக் கையால் எடுக்க வாய்க்குள் கொண்டு சென்றது.

குழந்தையை யாருமே கவனிக்கவில்லை.

2

"பம்பலப்பிட்டிய, வெள்ளவத்தை, கல்கிசை, ரத்மலான, மொறட்டுவ, பாண்டிற..."

பல குரல்கள் பல சுருதிகளில் அழைப்பு வீசின.

ஒரே ஆரவாரம்.

முட்டைகளிலிருந்து கொட்டியது போல் சனங்கள் தெரு முழுவதும் பரவியிருந்தார்கள்.

ஆட்களின் எணிக்கையுடன் சமமாவதற்கு வாகனங்கள் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தன.

பாதை ஓரங்களில் பதுங்கியிருந்த அழுக்குகள் தலைநகரின் நாகரிகத்தை பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் கடைகள் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

ரவீந்திரன் பிரயாணிகள் கனிசமானவது குறைவாயிருந்த மினி பஸ்ஸில் ஏறிக் குனிந்து கொண்டான்.

மிகவும் மெதுவாக ஊர்ந்து, ஆட்களை வலிந்து அழைத்து, நிறைத்துக் கொண்ட பின்தான் சாரதிக்கு திருப்தி ஏற்பட்டது.

கோட்டை புகையிரத நிலையத்தை ஒருமுறை வலம் வந்த பின் மீன்பஸ் தனது வழக்கமான பாதையில் நழுவினது.

ரவீந்திரன் வழக்கமாக வேலை முடிந்து போகும் நேரம் இறுதான் என்றாலும் ஒன்று மட்டும் வழக்கத்தை விட ஆவல்

அவனில் தொற்றியிருந்தது .

வீட்டில் நந்தினி !

அதை நினைக்கையில் ரவீந்திரனில் சந்தோஷப் புகைகள் பூத்தன .

என்ன நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டின .

ரவீந்திரன் படிப்பை விடுதலை செய்த பின் , மாமாவின் அனுசரணையுடன் சிடைத்த மருந்துக் கடை விற்பனையாளர் வேலையில் இருக்கின்றான் .

அநேகமான மாதங்கள் கொழும்பு வாழ்க்கைதான் . வருடப்பிறப்பு , தீபாவளிக்கு மட்டும் ஊருக்கு வந்து போவான் .

கலவரங்களும் அடிக்கடி அவனை இடம் பெயர்த்துண்டு .

மாமா வீட்டிலேயே அவன் தங்கியிருப்பதால் சாப்பாட்டுப் பிரச்சனை அவனை பாதிக்கவேயில்லை .

காலிமுகத்தீட்டில் , மிருகக்காட்சிசாலை என்று அவன் பொழுது போடுகிறார் ஊர் சுற்றினால் இளைவரையிலும் யாரையும் காதலிக்கவில்லை .

அதற்காக அவன் கண்கள் பெண்களைப் பார்ப்பதேயில்லை என்று .

சிங்களப் பெண்களின் அழகை , அவர்களின் கலாச்சாரங்களை ரசித்திருக்கின்றான் .

ஆனால் யாரையும் காதலிக்க வேண்டும் போல் அவனுக்கு தோன்றவில்லை .

அவனுடைய பெற்றோருக்கோ அவனுடைய திருமணம் அவசியமாகப் பட்டது .

ஒரு வரியில் தொடங்கி நாட்கள் செல்ல கடிதம் முழுவதும் தமது விருப்பத்தை பரவினார்கள் .

ரவீந்திரன் மெல்ல அசைந்து கொடுத்ததும் , தயாராக இருந்தது போல் அவனைக் கப்பிட்டு திருமணத்தை முடித்து வைத்தார்கள் .

முப்பத்தியொரு நாட்களுக்கு முன்னால்தான் நந்தினி ரவீந்திரனின் தாலியை அனுமதித்திருந்தாள்.

இருவருமே வெவ்வேறு ஊர்கள். முன் பின் அறிமுகமில்லாத அவர்களை தரகர் தான் தம்பதிகளாக்கினார்.

முன்பின் அறிந்திராத யாரோவுடன் எப்படி குடும்பம் நடத்துவது என்று ரவீந்திரன் யோசித்திருந்தாலும் நந்தினியின் அழகில் முழு திருப்தி அடைந்தான்.

ஊரில்தான் திருமணம் நடந்து முடிந்தது. உற்சூர், உறவினர்களுக்கு வசதியாக இந்த ஏற்பாடு.

குடும்பங்களுக்கும், அரவாரங்களுக்குமிடையே ஒருமாத விடுமுறையை செலவு செய்த பின் நேற்றிரவு தான் நந்தினியுடன் அவள் கொழும்பு திரும்பியிருந்தான்.

இதற்கிடையில் அவளுடைய மாமா அவளுக்கு வீடு ஒன்று ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

பிரயாணம் செய்த கடைப்பில் வந்தவுடனேயே நீக்கிரை கொண்டவள் அதிகாலை யில் எழுந்த வேலைக்குப் போய் விட்டு இப்போது வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

"வெள்ளவத்தி பைண்ட"

ரவீந்திரன் நெரிசலை ஊடாக்கி இறங்கினான்.

அவளுடைய இடங்களுக்கு இன்னும் இருவரை ஏற்றிக்கொண்டு மிஸ்பில் போய் விட்டது.

நேராக வீட்டுக்குப் போக நினைத்தவன் பின்னர் அதைக் கைவிட்டான்.

"வீட்ட ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு போவோம்"

திரும்பி சந்தையை நோக்கி நடந்தான்.

மரக்கறிகளின் மணம் கலந்து சாம்பாராக மணத்தது. பாதைகளில் இலை, குழைகளால் அர்ச்சனை செய்யப்பட்டிருந்தது.

எல்லோருமே "லாவாய்" என்னார்கள்.

விலை விசாரிக்காமலே தொடம்பழங்களும், முந்திரிகைப் பழங்களும் வாங்கிக் கொண்டான்.

வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை மாமா ஏற்க
ளவே வாங்கி வைத்திருந்தபடியால் ரவீந்திரனுக்கு அந்த சிரமம்
குறைந்திருந்தது.

உல்லாசமாக வீட்டை நோக்கி நடை போட்டான்.

'சுவாய்'க்கு முன்னால் பாதையோரத்தில் நிறைய
அழுக்குகளுடன் ஒருவன் சில்லறை சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ரவீந்திரன் வீட்டை நெருங்கினான்.

படலையைத் திறந்ததும் வெள்ளை உரோம நாய்க்
குட்டி ஒன்று ஓடி வந்தது.

"பொஸ்கோ"

அழைத்தவாறே பின்னால் வந்த பெண் ஒருத்தி இவனைப்
பார்த்து சிநேகச் சிரிப்பொன்றை அன்பளித்தாள்.

'பொஸ்கோவை' வாரி அனைத்துக் கொண்டு அவள்
உள்ளே போய் விட்டாள்.

அந்த வீடு ஒரு சிங்களக் குடும்பத்திற்குரியது.

வீட்டின் பின்புறம் இருந்தது ஊவீடுதான் ரவீந்திரனுக்கு
வாடகைக்கு விடப்பட்டிருந்தது.

சிங்களவரின் வீடு என்று மாமா சொன்னதும் ரவீந்தி
ரன் தயங்கினான்.

"நல்ல குடும்பம். என்னோட வேலை செய்யிறவற்றை
சிநேகிதனார் வீடுதான். முந்தி மாதிரி இப்ப வீடு எடுக்கேலாது.
தமிழ் என்று சொன்னாலே கதைக்க மாட்டார்கள்"

மாமா இப்படிச் சொன்னதும் ரவீந்திரன் சம்மதிக்க
வேண்டியதாயிற்று.

தனி ஆள் என்னால் பரவாயில்லை. குடும்பமாக அவர்
கள் வீட்டில் போயிருப்பது நல்லதல்ல என்பதனால் அந்த வீட்டில்
ரவீந்திரன் குடிவர வேண்டியதாயிற்று.

நேற்றிரவு அந்த வீட்டின் குடும்பத் தலைவரை மட்
டும் அவன் சந்தித்திருந்தான்.

இப்போது வந்த பெண் வீட்டுக்காரர்களின் மகளாக

இருக்கலாம் என்று அனுமானித்தான் .

கதவை திறந்து வீட்டினுள் துழைகையில் மெலிதாக பாட்டுச் சத்தம் கேட்டது .

கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு நந்தினி அறை விலிருந்து வெளிப்பட்டாள் .

"நல்லா பாடுறீர் "

நந்தினி பதில் சொல்லாது முறுவலித்தாள் .

'எவ்வளவு வடிவாயிருக்கிறீள் '

ரவீந்திரன் கொண்டு வந்த பொருட்களை மேசைமீது வைத்து விட்டு, உடை மாற்றி முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தான் .

நந்தினி தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தாள் .

"தனிய இருக்க போரடிச்சதா?"

"சீ. ஸ்ரோரி புகூஸ் கொண்டு வந்ததுன்தானே. அது களை எடுக்க வாசிக்கக் கொண்டிருந்தேன் ."

"உமக்கு ஸ்ரோரி புகூஸ் நல்ல இன்றலிற் போல?"

நந்தினியுடன் மனம் விட்டுக் கதைக்கும் சந்தர்ப்பம் உண்மையிலேயே ரவீந்திரனுக்கு இப்பொழுதான் கிடைக்கிறது .

ஊரில் இருக்கையில் தினமும் வீட்டுக்கு ஆட்கள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் . அவர்களுடன் சிரிக்கக் கதைப்பதற்கும், திருமணத்திற்கு பாவித்த பொருட்களை மீள ஒப்படைப்பதற்கும்தான் அவர்களுக்கு நேரம் சரியாக இருந்தது .

"இங்கயும் தமிழ் புகூஸ் எடுக்கலாமே?"

"ஓ. எல்லா புகூசுகளும் தாராளமா வாங்கலாம் . உமக்கு எது வேண்டுமென்று சொல்லும் . நாளைக்கு வரேக்க நாள் வாங்கிக் கொண்டு வாறன் ."

நந்தினி பெயர்களை அடுக்கினாள் .

அந் பின் அவள் கொழும்பை விசாரித்தாள் .

ரவீந்திரன் தான் வேலை பார்க்கும் ஓடத்தை விபரித்தான் .

இரவு நந்தினி பூ டில் சமைத்தாள் .

இருவரும் ஒன்றாகச் சாப்பிட்டார்கள் .

"இங்க இருக்கிறதா பயமில்லையே ?" படுக்கையில் நந்தினி கேட்டாள் .

"ஏன் கேக்கிறீர் ?"

ரவீந்திரனுக்கும், நந்தினிக்கும் இடையில் 'சென்றிமீற்றர்' களில்தான் இடைவெளி இருந்தது .

"சுற்றி வர சிங்கலிஸ்தான் . தமிழ் ஆட்கள் ஒருத்தரும் சிட்ட இல்ல . அதான்"

"ஒண்டுக்கும் பயப்பிடக் தேவையில்லை . எல்லாரும் நல்ல ஆட்கள் . நாங்க நல்லா 'மூல' பண்ணினாலாவதும் நல்லா 'மூல' பண்ணினும்"

ரவீந்திரன் கொஞ்சம் நகர 'சென்றிமீற்றர்' கொஞ்சம் குறைந்தது .

"பயமில்லாம வெளியில போய் வரலாம்தானே ?"

"என்ன நீர் சின்னப்பிள்ளை மாதிரி . நாளைக்கே உம்ம வீட்டுக்காரருக்கு 'இன் ரடியூஸ்' பண்ணிவிடுறான் ."

சென்றிமீற்றர் முற்றாகவே மறைந்தது .

3

தாமதமாக விடிந்தது .

வெளிச்சம் இருளை முற்றாக அழித்திருந்தது .

வாகனங்கள் பாதையில் இணைந்து வேகம் பிடித்தன .

நடமாடும் விற்பனை நிலையங்கள் குரலைச் சரிசொள்ள ஆயத்தமாகின .

மாநகரசபை வாகனங்கள் முதல் நாள் அழகுக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தன .

வெளிச்சம் ஐண்டு ஊடறுத்தது ஸ்பரிசிக்கையில் நந்தினி

விழித்தாள் .

கடிகாரம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது

உடைகளை சரி செய்து கொண்டபின், படுக்கை விரிப்புகளையும் சரி செய்தாள் .

கைகளை நீட்டி, மடக்கி சோம்பலை விடுவதற்குக் கொண்டபின் குளியலறைக்குப் போனாள் .

சிதறிய நீர்ப்புக்கள் அவள் உடலைத் தழுவி புத்தணர்ச்சி வழங்கின .

நந்தினி காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு தயாரானபோது நேரம் பத்தாசியிருந்தது .

வானொலியில் தமிழ்ச் சேவையை தேடிப் பிடித்துவிட்டு சமையலறைக்குள் புகுந்த பரவியிருந்த பொருட்களை ஒழுங்கு படுத்தினாள் .

வெளியே பாதையில் "மாலை, மாலை" போய்க் கொண்டிருந்தது .

துவிச்சக்கரவண்டிகள் மணியடித்தன .

நந்தினி சமையலறை வேலைகளை முடித்து, கோப்பியும் குடித்த பின் அறைக்கு வந்தாள் .

துட்கேசுகளை கிறந்த கொண்டு வந்த பொருட்களை எடுத்து அலமாரிக்குள் அடுக்கினாள் .

வண்ண வண்ண உடைகள் பூச்சி உருண்டையுடன் இடம் மாறின .

கைப்பூத்துகங்கள் கொண்டு வந்த பொருட்களில் இரண்டாம் இடத்தை தட்டிக் கொண்டன .

வாசலில் அழைப்புமணி சத்தம் போட்டது .

'யாராக இருக்கலாம்?'

நந்தினிக்கு வியப்பாக இருந்தது . ரவந்திரண்டும் கிறிப்பு இருக்கிறது . அவளுடைய மாமாவும் இப்போது வருவதற்கு சாத்தியமில்லை .

//

கொழும்புக்கு வந்து இரண்டு இரவுகள் தான் முடிந்தி
ருக்கின்றன .

இதுவரை யாருமே அறிமுகமாவில்லை .

அப்படியாலும் இப்போது வந்திருப்பது யார் ?

கேள்விக்குறியுடன் நந்தினி கதவைத் திறந்தாள் .

இரண்டொரு காயங்களுடன் சவரம் செய்ய முடிந்த
பின் முகத்தை கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு சமையலறைக்கு வந்
தார் மகாலிங்கம் .

யாரும் அங்கில்லை .

தானே அடுப்பை முட்டி தேநீருக்காக தண்ணீர் வைத்த
பின் அறைக்குப் போய் பவுடர் பூசி தலைவாரிக் கொண்டார் .

வீடு அமைதியாக இருந்தது .

வீட்டில் அப்போது அவரைத் தவிர வேறு யாரும்
இல்லை .

அலமாரியைத் திறந்து கதைப் புத்தகம் ஒன்றை தேடி
எடுத்துக் கொண்டு முன் கூடத்துக்கு வந்து கதிரையொன்றில் அமர்ந்
தார் .

அந்தப் புத்தகம் அவர் முன்பு எப்போதோ வாசித்த
துதான் . ஆனால் அதை விட்டால் நேரத்தை விரட்டுவது கடினம் .

வீட்டின் முன்பு நின்ற மரங்கள் அசைந்து அசைந்து
காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தன .

வெளியே பாதையில் நின்ற எட்டிப் பார்த்து ஒரு
ஒன்று அங்கிருந்த புற்களைப் பிடிக்காமல் திரும்பிப் போய் விட்டது .

மகாலிங்கம் பதினொராவது பக்கத்திற்கு வருகையில்
உள்ளேயிருந்து கேத்தில் சத்தம் போட்டது .

மகாலிங்கம் உள்ளே போய் தேநீர் தயாரித்தார் .

பழையபடி தேநீருடன் வந்து படிப்பதை தொடர்ந்தார் .

பின் வளவில் மரங்கள் இலகளை உதிர்த்து விட்டிருந்தன.

பப்பாசி மர உச்சியில் காகம் ஒன்று சுரங்கம் அமைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பல இடங்களில் புல் வளர்ந்திருந்தது.

மகாலிங்கம் முப்பத்திரண்டு பக்கங்களை முடித்திருந்த போது கையில் பைகளுடன் கனகேசுவரி வந்தது கொண்டிருந்தாள்.

இவர் தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருக்க கனகேசுவரி மௌனமாக உள்ளே போனாள்.

அவசியமில்லாமல் இருவரும் கதைப்பதில்லை.

இது எப்போதிலிருந்து என்பது இருவருக்கும் ஞாபகமில்லை.

ஆனால் தாங்கள் கணவன், மனைவிதான் என்பதை இருவரும் மறந்து விடவில்லை.

அவர்களிருவரிடமும் பெரிய கதையே இருந்தது.

கனகேசுவரி சமையலைத் தொடங்கினாள்.

சுவர் மணிக்கூடு இருமிக்கொண்டது. நேரம் எந்த தடங்கலும் இல்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சாப்பாட்டைக் கோப்பையில் போட்டுக் கொண்டு போய் மகாலிங்கத்திடம் கொடுத்தாள் கனகேசுவரி.

"கடிதம் ஏதும் வந்ததே?"

"இல்லை"

கேள்வி பதில் அத்துடன் முடிந்தது.

சாப்பிட்டபின் கனகேசுவரி உடுப்புகளை கொண்டு போய் கிணற்றடியில் வைத்து தோய்க்க ஆரம்பித்தாள்.

மகாலிங்கம் கச்சேரியில் வேலை செய்தார். வயதெல்லாம் அவரின் வேலைக்கு முற்றப்பள்ளி வைத்தது.

ஒய்வு பெற்றபின்தான் அந்த ஒய்வு எவ்வளவு கொடுமையானதென்று மகாலிங்கத்திற்கு தெரிந்தது.

வீட்டில் மனைவியைத் தவிர கதைப்பதற்கு வேறு யாரும் இல்லை.

ஆனால் மனைவியோ அநாவசியமாக கதைப்பதே இல்லை.

இந்த நிலையில் நேரம் அவருடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

வானொலி கேட்டல், படித்த புத்தகங்களை மீண்டும் படித்தல், நண்பர்கள் வீட்டுக்குப் போதல் ஆகியவைதான் அவருடைய பொழுதுபோக்குகள்.

கனகேஸ்வரி வீட்டு வேலைகள் எல்லாம் செய்வாள். கணவனுக்கு தேவையானவற்றை செய்கிறாள்.

மனைவியாக இல்லாவிடினும் நல்ல தாதியாக இருந்தாள்.

ஏதோ ஒன்று அவர்களுக்கிடையில் சுவராக இருந்தது.

அதை உடைக்க இருவருமே முயற்சிக்கவில்லை.

கனகேஸ்வரியிலும் முதிர்ச்சி பிள்ளையார் சுழி போட்டிருந்தது. ஆங்காங்கே வெள்ளி மயிர்கள் தலை நீட்டின.

ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் கனகேஸ்வரி கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

கணவன் மேல் பச்சாதாபமா?

பிள்ளைகளின் பிரிவா?

கதிரவன் மேற்கே விழுந்தான்.

நேரம் பிந்நேரமாகியது.

மகாவிங்கம் விழுந்ததில் இருந்து காற்று வான்கிழக்கொண்டிருந்தார்.

கனகேஸ்வரி பூ மரங்களுக்கு தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பூக்கள் தமது வாழ்வை முடித்துக் கொள்ள தயாராக இருந்தன.

வேலு செய்துகொண்டே தனது மர்மலர் குடும்பத்தை நினைத்தாள் கனகேசுவரி.

திருமணம் செய்துகொண்ட அவளுக்கு மாமா முறையாகிய அவருக்கு மகாலிங்கம் உட்பட ஜந்தி பிள்ளைகள்.

அவருடைய மனைவி ஏதோ சுகனீத்தாள் எப்பவோ செத்தப் போனாள்.

சினிமாவிலும், புத்தகங்களிலும் மனைவியை இழந்தவன் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற வரைவிலக்கணத்தை கண்டுபிடித்த மகாலிங்கத்தின் தந்தை தாடியைப் பூமி வளர்த்துக் கொண்டு குடிக்க ஆரம்பித்தார்.

பிள்ளைகள் வளரத் தொடங்கினார்கள்.

அப்பா தனியான பாகையில் போனதால் தான்தான் குடும்பத்தை கவனிக்க வேண்டும் என்பதை சரியான வேளையில் மகாலிங்கம் புரிந்து கொண்டார்.

செயல்பட்டார்.

சகோதரர்களை வளர்த்தார். நன்றாக படித்தார். கல்வித் தகமையாலும், தெரிந்தவர்களின் உதவியாலும் நல்ல வேலையிலும் சேர்ந்து கொண்டார்.

தாய், தந்தையின் பாசத்தை தானே சகோதரர்களுக்கு வழங்கினார்.

அண்ணன் குடும்ப பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதும் தம்பிதன்கைகள் தங்கள் பொறுப்பை மறந்தார்கள்.

எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாது வாழ்வை அனுபவித்தார்கள்.

தங்களின் நல் வாழ்க்கைக்காக அண்ணன் திறந்தவைகளை தம்பி, தன்கைகள் சுலபமாகப் பற்றிக் கொண்டார்கள்.

பாசம் என்ற மாயையில் மகாலிங்கமும் அவர்களின் நடவடிக்கைகளில் அக்கறை கொள்ளவில்லை.

இரண்டாவது தன்கை திடீரென்று தனது காதலன் என்று ஒருவனை அறிமுகப்படுத்தும் போதும் அகிரிச்சியடைந்தாரேயொழிய விழித்துக் கொள்ளவில்லை.

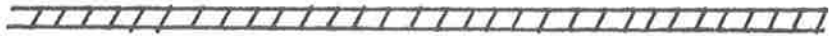
கையிருப்பை செலவழித்து அவர்களின் திருமணத்தை முடித்து வைத்த போலிகளின் முத்த தங்கை கேள்விக்குறியானார் .

யோசிப்பதற்கு அவர் அவகாசமே எடுக்கவில்லை .

கனகேசுவரியை திருமணம் செய்து அதனால் வந்த வரவில் அடுத்த தங்கையின் திருமணத்தையும் சிறப்பாக நடாத்தி முடித்தார் .

அதன் பின்பும் மகாலிங்கத்தை அவர்கள் விட்டார்களா? எப்படி முடியும்?

வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி அவரிலேயே தங்கியிருந்தவர்களுக்கு திடீரென தனியாக வாழ முடியுமா?

("வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்" பிரதிகளின் முன் அட்டையின் உள் பக்கத்தில் வரவேண்டிய கீழ் வரும் வாக்கியங்கள் தவறாதவாக இடம்பெறவில்லை .)

உள்ளீடு : 3
ஆகஸ்ட் 1987

வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்
குடிநாலை
VITHIYASAPPADUM VITHIYASANKAL
NOVEL

ஆசிரியர் : பார்த்திபன்
AUTHOR : PARTHIPAN

15ஆம்
அட்டை : நமசி
உள்ளீடு : தென்மேல் நடுவரை
தட்டை முத்து : கலா
கவிதைகள் : சிவம்

சைக்கிள் சத்தம் கேட்டு தலையை திருப்பினர் கனகேஸ்வரி.

சந்திரன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் கனகேஸ்வரியின் முகமே மாறி விட்டது.

தலையை திருப்பி தனது வேலையை தொடர்ந்தான்.

மகாலிங்கத்தின் உறவினர்களைக் கண்டாலே அவளின் உடம்பு முழுவதும் எரிவீழும்.

அவளுடைய எதிரியும் அவர்கள் தான். மகாலிங்கத்தை அவளுக்கு எதிரியாக்கியதும் அவர்கள்தான்.

சைக்கிளை மரத்தூடன் சாத்திவிட்டு உள்ளே போனார் சந்திரன்.

அவனைக் கண்டபிறகு மகாலிங்கம் சந்தோசமானார்.

அவனைப் பற்றி, அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தார். அவனும் கொண்டு வந்த விசயங்களைக் கொட்டினார். சிக்கல்களை தெரிவித்தான்.

தங்களுக்கு ஏதாவது தேவைப்படுகையில் தான் எல்லோரும் அடுத்தவரை தேடி ஓடுகிறார்கள்.

வந்தவனுக்கு தேநீர் போட்டுக் கொடுப்பதற்காக கனகேஸ்வரி தனது வேலையை ஓடை நிறுத்திவிட்டு முன் வாசல் பக்கமாக வந்த போது-

"அண்ணி எங்க? உலாத்தப் போட்டாவே?" சந்திரன் சுவாரசியமாகக் கேட்டான்.

"சீ. உங்கால பக்கங்களுக்கு தண்ணி விட்டுக்கொண்டு நிக்கிறா"

"அங்க சனம் எல்லாம் திட்டி அண்ணி உங்களை கவனிக்கேவ என்று"

"-----"

கனகேஸ்வரிக்கு குப்ரென்று கோபம் வந்தது.

'சே. என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்? . கனவன் மனைவியை நிம்மதியாக வாழவே விடமாட்டார்களா? . ஏன் இப்படி கரிசனையாக ஒருவர் மேல் மற்றவருக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தினார்கள்? . இதே அக்கறையை தங்கள், தங்கள் குடும்பங்களில் காட்டக் கூடாதோ?

சந்திரன் மேல் கனகேஸ்வரிக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. அவனுக்கு நல்லதொரு பதிலைச் சொல்லாமல் மௌனமாக உட்காந்திருக்கும் மகாலிங்கத்தைப் பார்க்கையில் அவ்வளவு கோபமும் அவர் மேல் திரும்பியது.

"இன்றுமொண்டு. . ." சந்திரன் இழுத்தான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கனகேஸ்வரி அவனை என்ன செய்யலாம் என்று ஆத்திரப்பட்டாள்.

5

கடிகாரம் 'டிக் டிக்' கென்றது.

வெளியே நின்ற மரங்கள் காற்றின் உதவியுடன் ஒரு களை உரசி முன்கிண.

எங்கோ நின்ற புனை ஒன்று அழுது கொண்டிருந்தது.

கட்டிலில் படுத்திருந்தாலும் அவள் நித்திரையாகவில்லை. அவளுக்கு வலப்பக்கத்தில் ஒரு சிறுவனம், இடப்பக்கத்தில் தாயின் கையைப் பிடித்தபடி சிறிய குழந்தையொன்றும் படுத்திருந்தது.

இரவு ஏற்படுத்தியிருந்த அமைதியில் மெல்லிய சத்தங்கள் கூட பலமாகவே ஒலித்தன.

ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் அவள் எழும்ப முயற்சிக்கையில் சிறுவன் விழித்துக் கொண்டான்.

"என்னம்மா?"

"ஒண்டுமில்லை பரு"

சிறுவன் படுக்குக் கொண்டாலும் உறங்கிவிடவில்லை.

அப்பா வீட்டில் இல்லாத இரவுகளில் அம்மா கண் விழித்திருந்த தங்களுக்கு காவல் இருப்பதை அவன் அடிக்கடி கண்டிருக்

கின்றனர். ஏன் அப்பா அடிக்கடி தங்களை தனியே விட்டு விட்டுப் போகிறார் என்று அந்த சிறுவனுக்கு தெரியவில்லை.

ஆனால் அவனுக்கு அப்பா மேல் கோபம் வந்தது. இப்படியாகத்தான் அவனில் வெறுப்பு விருட்சம் வளர ஆரம்பித்தது.

6

"குட் மோர்னிங்"

விட்டுக்காரர்களின் பெண் அன்றைய முதல் புன்னகையுடன் நின்றுள்.

தலை மயிர் கட்டையாக வெட்டப்பட்டிருந்தது. உடலை பற்றிக் சுற்றியிருந்தது.

"மோர்னிங்"

'இவள் எங்கே வந்தாள்?' என்ற வியப்புடன் நந்தினி பதிலி வணக்கம் சொன்னாள்.

"ஒய்ட்டு சிங்கள கத்தாகறண்ட புலவண்ட?"

நந்தினி விழித்த விழியிலிருந்து அவளுக்குமேல் சிங்களத்திற்கும், தமிழருக்கும் ஒற்றுமைக்கும் உள்ள ஈரம் என்பதை அந்த பெண் புரிந்து கொண்டாள்.

"ஓ யூ ஸ்பீக் இங்லீஷ்?" அவள் தனது முயற்சியை கைவிடவில்லை.

"யெஸ்"

(கதையில் ஆங்கிலத்திலும், சிங்களத்திலும் இனி வர இருக்கும் உரையாடல்கள் தமிழாக்கப்பட்டுள்ளன)

"என்னுடைய பெயர் சுஜாதா" தன்னை அவள் அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

"நந்தினி" இவள் தன்னை அடையாளப்படுத்தினாள்.

"நாங்கள் உள்ளே போகலாமா?" புன்னகையுடன் சுஜாதா கேட்ட பின்தான் அவளை வெளியிலேயே நிறுத்தி வைத்திருப்பது நந்தினிக்கு உறைத்தது.

"தாராளமாக"

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

சுஜாதா எந்த சூச்சுமயில்லாமல் வீடு முழுவதும் சுற்றி
றிப் பார்த்தாள்.

சுவரில் மாட்டியிருந்த படங்களைக் காட்டி விளக்கம்
கேட்டாள்.

தமிழ் கலாச்சாரங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்
டாள்.

நந்தினிக்கோ என்னவோ போலிருந்தது.

சுஜாதாவுடன் சகஜமாகப் பழகவும் முடியவில்லை. அவ
ளுடன் கதைக்காமல் நிற்பதற்கும் வெட்கமாக இருந்தது.

நந்தினியை விட சுஜாதாவுக்கு இரண்டு, மூன்று வயது
குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால் சின்னப் பெண் போல் எல்லாவற்
றையும் ஆச்சரியத்தோடு ரசித்தாள்.

"நான் தமிழர்களின் கலாச்சாரங்களை குறிப்பாக அவ
ர்களின் பாச உணர்ச்சியை மதிக்கின்றேன்"

நந்தினி மெளனமாக சுஜாதா சொல்வதை கேட்டுக்
கொண்டிருந்தாள்.

'அறிமுகமில்லாத பெண் எப்படி தன்னுடன் சகஜமாகப்
பழகிறாள்' நந்தினி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"தமிழ் படங்களுக்கும் எனக்குப் பிடிக்கும். தமிழ் தெரியா
விட்டாலும் கதையை ஊக்கிவைப்பிடித்து விடுவேன். சிவாஜியின் நடி
ப்பு எனக்குப் பிடிக்கும்"

நந்தினி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தானே தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பது சுஜாதா
வுக்கு அப்போதுதான் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

"என்ன மிகவும் வெட்கப்படுகிறீர்கள்? நானும் உங்களைப்
போல ஒரு பெண்தான். தாராளமாக என்னை கதைக்கலாம்"

நந்தினி முதலில் தயங்கினாலும் நேரம் போக போக
சுஜாதாவுடன் மனம் விட்டுக் கதைக்கலானாள்.

அதற்குப் பின் கதைக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் சுஜாதாவுக்கு குறைந்தே போய் விட்டது.

நன்றாக பால் கலந்த கோப்பி ஒன்று போட்டுக் கொடுத்தாள். பிலிகற் வகைக னையும் எடுத்தி பரிமாறினாள்.

"நான் இப்போது ஏன் வந்தேன் தெரியுமா?" சுஜாதா கேட்டாள்.

நந்தினி தலையாட்டினாள்.

"தமிழர்கள் எல்லோரும் பயங்கரவாதிகள் என்று இங்கே சொல்லுகிறார்கள். எழுசிறார்கள். பயங்கரவாதிகள் என்றால் எப்படி இருப்பார்கள் என்று பார்க்கத்தான் நான் இப்போது வந்தேன். உங்களைப் பார்த்தால் வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை. என்னைப் போலத்தான் இருக்கிறீர்கள்" சுஜாதா சொல்லி விட்டு சிரித்தாள்.

"நீங்கள் எங்களைப் பற்றி கற்பனை செய்தி வைத்திருப்பது போலத்தான் நாங்கும் உங்களை நினைத்திருந்தோம். அதனால்தான் முதலில் உங்களுடன் கதைக்கத் தயங்கினேன்"

"பார்த்தீர்களா? நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக்கொள்ளாமலேயே எவ்வளவு தப்பிப்பிராயங்களை வைத்திருக்கின்றோம். எல்லாம் இந்த மோசமான அரசியல்வாதிகளால்தான். நாங்களே இப்படி என்றால் யாழ்ப்பாணத்திற்கே போகப் பயப்படுபவர்கள் எல்லாம் எப்படித்தான் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கப் போகிறார்களோ?"

"அதனால்தான் பிரச்சனை இன்னும் தீர்க்கப்படாமலேயே இருக்கிறது. ஒவ்வொருநாளும் அப்பாவிச் சனங்கள் செத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்."

"சிங்களத்தில் அப்பாவிக்கு பயங்கரவாதிகள் என்றும் ஒரு கருத்திருப்பதாக இப்போது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான் எப்போதும் யாழ்ப்பாணத்தில் பயங்கரவாதிகளே கொல்லப்படுவதாக சொல்கிறார்கள்."

"இனி வேறு ஏதாவது கதைப்போம்" நந்தினி அந்த கதைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

"இடங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்றால் என்னுடன் வாரு

ங்கள் . எல்லா இடமும் சுற்றிக் காட்டுகிறேன் . "

" அப்படியா மிகவும் நல்லது "

" நீங்கள் எழுவரை படித்திருக்கிறீர்கள் ? "

" உயர்தர வகுப்பு வரை . "

" ஏன் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை ? "

" தரப்படுதல் என்று ஒன்று இருக்கிறதே . அதோடு " சொல்ல வந்ததை சாமர்த்தியமாக விழுங்கிக் கொண்டாள் நந்தினி .

அவளை சொல்ல விடாமல் ஏதோ ஒரு உணர்வு தடுக்கது . அது என்னவென்று அவளுக்கு தெரியவில்லை . ஆனால் அடிக்கடி இப்படி நிகழ்வதண்டு .

" நீங்கள் இப்போது என்ன செய்கிறீர்கள் ? " நந்தினி தான் கேட்டாள் .

" நீங்கள் முடித்த வகுப்பை நான் தொடங்கியிருக்கின்றேன் "

" ஒன்று பாடசாலை போகவில்லையா ? "

" இப்போது தவணை விடுமுறை "

நீண்ட நேரம் அவர்கள் கதைதீதுக் கொண்டிருந்தார்கள் .

" தாமதமாகி விட்டது . நான் போய்விட்டு பின்னர் வருகின்றேன் . "

விடை பெற்றுப் போன சுஜாதா வாசல் வரை சென்று திரும்ப ஓடி வந்தாள் .

" மற்றது போய் விட்டேன் . இன்றிரவு எங்கள் வீட்டில் உங்களுக்கு விருந்து . ரவியையும் அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள் "

சுஜாதா போய் விட்டாள் .

' கலகலப்பான பெண் ! சுஜாதாவைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்ட நந்தினிக்குப் பசித்தது .

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு திரும்பவும் அறைக்கு

வந்த பொருட்களை அருக்கினி .

உருப்புகளை அருக்கி முடிந்தபின் துட்கேசுகளை கட்டி
லக்கு கீழ் வைத்தாள் .

ஒரு துட்கேசில் புகைப்படம் ஒன்று ஒளிந்திருப்பதை
அவள் கவனிக்கவில்லை .

7

இருமல், தடிமல், காய்ச்சலுடன் போக்க சிறந்த
நிவாரணிகள் முன்னால் நின்று வாடிக்கையாளர்களை வரவேற்றன .

ஆட்கள் நடமாடுவதற்கு கொஞ்ச இடத்தை விட்டுக்
கொடுத்த ஏனைய இடங்களை மருந்தினர் நிரப்பியிருந்தன .

இரண்டு மின் விசிறிகள் பரந்த கைகளை வீசிக் காற்
றடித்துக் கொண்டிருந்தன .

நித்திரையில்லாதவருக்கு காசை வாங்கி உறக்கத்தை
பையில் போட்டுக் கொடுத்தனுப்பிய பின் ரவீந்திரன் கதிரையொ
ன்றில் உட்கார்ந்தான் .

மனம் நந்தினியை படம் போட்டுக் காட்டிக் கொண்
டிருந்தன .

ரவீந்திரன் உண்மையிலேயே அசிசயப்பட்டு போனான் .

'எப்படி இருந்த நான் எப்படி மாறியிட்டன் '

ரவீந்திரன் எந்தப் பெண்ணையும் விரும்பாவிட்டாலும்
கணக்கு வரப் போகும் மனைவி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று
கற்பனை செய்திருக்கிறான் .

புடவை கட்டி

புத்தி

இரட்டைப் பின்னல் போட்டு

என்னையே சார்ந்தவளாய்

நந்தினி அவளை ஏமாற்றவில்லை . அவள் எதிர்பார்த்த

ததிற்கும் மேலாகவே அவள் இருந்தாள்.

வீட்டில் இருந்த நாட்களில், விருந்தினர்கள் வருகையில் யாராவது அழைத்தால் ஒழிய அவளாக வெளியே வர மாட்டாள்.

பல ஆண்களுக்கு இதில் ஒரு திருப்தி.

வளர்ப்பு விலங்குகளை கப்பிட்டு விருந்தினர்களுக்கு வேடிக்கை காட்டி விட்டு திருப்பியனுப்புவது போல்...

தானே எஜமானன் என்பது போலவும், மனைவி என்பவள் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில், தனக்கு கீழ் படிந்து இருக்கிறாள் என்பதை மற்றவர்களுக்கு காட்டுவதில் இந்த ஆண்களுக்கு என்ன சந்தோசமோ?

திருமணத்திற்கு முன்பு தாங்கள் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்வார்கள். ஆனால் வரப்போகும் மனைவியைப் பற்றி அவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தாங்களாகவே ஒரு வரை விலக்கணத்தை அமைத்துக் கொள்கிறார்களே, இது என்ன நியாயம்?

பெண்கள் தலையை குனிந்து நடப்பதுதான் அடக்கமாம். அதையே ஆண்கள் செய்தால் அது கோழைத்தனமாம்.

செய்கைகள் ஒன்றுமூலம் ஆண்களுக்கு ஒரு அர்த்தமும் பெண்களுக்கு வேறு அர்த்தமும் உண்டாக்கி வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு உயிரினம் மனிதன் தான்.

பியதாச மற்றவர்களுக்கு தன்னைக் காட்டி ஏதோ சொல்லிச் சிரிப்பதை ரவீந்திரன் அவதானித்துக் கொண்டான்.

"என்ன மஉந்உநான். லவ் சீன்?" பியதாச தமிழை கடித்தி தின்றாள்.

ரவீந்திரன் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

வேலையை முடித்துக் கொண்டு ரவீந்திரன் புறப்பட்டான்.

இரவு நந்தினியையும் அழைத்துக் கொண்டு மாமா வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய பிந்தான் நந்தினி கேட்ட கதை ப்புத்தகங்களை வாங்குவில்லை என்று தெரிந்தது.

'சரி பறவாயில்லை. நாளைக்கு சனிக் சிழமைதானே. நந்தினியையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் தேவையான சாமான்கள் எல்லாம் வாங்குவோம்'

தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் தலை திறந்து உள்ளே போனவள், அங்கே பார்த்துக் காட்சியிலுள் கற்பனைக்கோட்டைகள் சரிந்து விழ அப்படியே நின்ற விட்டாள்.

❧

வியர்வையைத் துடைத்து விட்டு கதவைத் தட்டினார் வேலப்பிள்ளை.

உள்ளேயிருந்து யாரும் வருவதாக தெரியவில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை பலமாகத் தட்டினார்.

"பொறுங்கோ வாறன்" என்சிருந்தோ அசரீரி கேட்டது.

வேலப்பிள்ளை துண்டை எடுக்கிற இன்னொருமுறை முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

வேகமாக வந்த நாய் ஒன்று அவரை அலட்சியம் செய்து விட்டு ஓடி மறைந்தது.

கதவு திறக்கப்பட்டது.

"அன்னைக்கே வாருங்கோ" மனோமணி வரவேற்றார்.

செருப்பை கழற்றிய பின் வேலப்பிள்ளை உள்ளே போனார்.

"உஸ். பே வெயில் கொழுத்துது. விசுவம் இல்லையே பிள்ளை?"

"இருங்கோ. கூட்டியாறன். சாப்பிட்டுட்டு இப்பதான் சரிசெவன்" மனோமணி உள்ளே போனார்.

வேலப்பிள்ளை கதவை ஒன்றை ஜன்னல் ஓரமாக இறுத்திப் போட்டு அமர்ந்தார்.

மனோமணிக்கோ, விசுவநாதனுக்கோ வேலப்பிள்ளை

நெருக்கிய உறவினரல்ல. ஆனால் ஏதோ கிலோ மீற்றர் உறவு.

சொந்தம் என்பதை விட தரகர் தொழில்தான் பல ருடன் அவரை இணைத்தது.

தரகு அவருடைய முழு நேர வேலை அல்ல. அவ்வப்போது தொட்டுக் கொள்வார்.

சம்பளம் என்றில்லாவிடினும் அன்பளிப்புகள் நிகறய கிடைக்கும்.

யாரோவையும் யாரோவையும் இணைத்து வைத்து அதனால் ஏற்படும் சிக்கல்களில் அவரும் கலந்துபடுவதுண்டு. என்றாலும் சனக்காது தன் பணியை தொடர்ந்தார்.

"என்ன வேலுப்பிள்ளை அண்ணை, வெயிலுக்க வெளிக்கிட்டுக் கிறாய்?"

பகல் நித்திரையை களைந்து கொண்டு விசுவநாதன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டார்.

மேலே சட்டை போட்டிருக்கவில்லை. மார்பில் அளவுக்கதிகமான மயிர்கள் வளர்ந்திருந்தன. வயிறு வேலி தாண்டியிருந்தது. தலையின் நடுப்பகுதி மைதானமாக சுவிகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

"இங்கால வேற அலுவலா வந்தனன். உங்களையும் பாத்திட்டு போவம் என்று வந்தனன்."

"ஏதேனும் விசேசங்களே அண்ணை?"

விசுவநாதன் தனது கதிரையையும் ஜன்னலருகே இடம் மாற்றினார்.

காற்று அவர்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

"சம்பந்தி வீட்ட போனனியளோ?"

"ஓமாம். ரண்டு நாளைக்கு முந்திப் போனனன். உங்கள் எல்லாறையும் விசாரிச்சினம். எல்லாம் நல்ல படியா நடந்து முடிச்சதில் அவைக்கு நல்ல சந்தோசம்."

"அவைக்கு மட்டுமே. எங்களுக்கும்தான். நானே எதிர்பார்க்கேல எல்லாம் நல்ல படியா நடக்குமெண்டு. ஒவ்வொருநாளும் எத்தினையோ பிரச்சனையள். இதுக்குள்ள ஒரு மாதிரி

நடாதீதி முடிச்சிட்டம். " விசுவநாதன் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார் .

"அதுதான் உங்கட கெட்டித்தனம் அண்ண. எதிர்பார்த்தளவு இல்லாவிட்டாலும் ஆட்கள் பரவாயில்லை. "

"கலியாண வீடு முடிக்கும் எங்களுக்கு இன்றும் வேலையளி முடியேல. எல்லாம் நாங்க தான் செய்ய வேணும். வேற ஆர் இருக்கினம் எங்களுக்கு. ?"

"மெய்தான். முந்தியைப் போல ஆட்களிட்ட எந்த உதவியும் கேட்கேலாத நிலமை இப்ப. உதவி செய்யிற நிலமையில ஆர் இருக்கினம்? ஒவ்வொருத்தருக்கும் பிரச்சனையளி இருக்கு. முந்தியப் போல பெடியகும் இப்ப இல்ல. எல்லாம் நாட்டை காக்க வேணுமெண்டு போட்டுக்கள்" இடையில் நிறுத்திய வேண்டி பிள்ளை "பிள்ளை கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா. நல்ல பச்சை தண்ணியா கொண்டு வா பிள்ளை" என்று உள்ளே பார்த்து குரல் கொடுத்த விட்டு மறுபடியும் தொடர்ந்தார்.

"பிள்ளையளி கடிதம் போட்டதோ?"

"போன உடன சுகமா போய் சேந்திட்டம் எண்டு கடிதம் போட்டதோட சரி. "

"கடிதம் போட அசுகங்கு நேரம் இருக்கப் போகுதே?" வேஷப்பிள்ளை சின்னச் சிரிப்பொன்றை வெளியிட்டார்.

ஜன்னல்க்கப்பால் இரண்டு மாமரங்கள். பட்டுப் போனவை போல் காய்ந்திருந்தன.

கொப்புகளில் அணில்பிள்ளைகள் ரோநீசு புரிந்தன.

மாண்காய்கள் அரிக்கப்பட்டும், படாமலம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

சற்றுதீசா ரம் தள்ளி வேலி. வேலிக்கப்பாலிருந்த அருக்த விட்டு மரங்கள் கொப்புகளை நீட்டி இந்த வளவிற்குள் ஊருவலி செய்தன.

மலேன்மணி இரண்டு கண்ணாடிக் குவளைகளை நிரப்பிக் கொண்டு வந்த இருவரிடமும் கொடுத்தாள்.

உட்களில் முட்டிவிடாமல் ஜாக்கிரதையாக வாய்க்குள் ஊற்றிக் கொண்ட வேஷப்பிள்ளை வந்திருப்பது எழமிச்சப்பம்

நீர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார் .

"அந்த விசயத்தைப் பற்றிக் கதைச்சனங்களே ?"
வேலப்பிள் னை குவ னையை கீழே வைத்தார் .

"இன்னும் இல் லை அண் ணை . தேவைப்படேல . அதால
நாறும் சொல்லேல . "

"எனக்குத் தெரியாது . நான் உங்களுக்கு ஒண்டையும்
மறைக்கேல . சொல்லறது சொல்லாதது உங்கட இடம் . ஆளு
பிறகு என்னில பிழை வரப்படாது . "

விசுவநாதன் கொஞ்ச நேரம் எழவும் கதைக்கவில்லை .

வேலப்பிள் னை அணிலை காப் பார்த்து ரசிக்கார் .

எந்தக் கவ லையுமில்லாமல் அவை ஓடிப்பிடித்து வி னை
யாடிக் கொண்டிருந்தன .

அவைகளுக்கென்ன எதிரீகாலம் பற்றிய கவ லையா ?

இன்றைய பொழுதைப்பற்றிய கவ லையா ?

பிற்கால சந்ததியைப்பற்றிய கவ லையா ?

சுதந்திரம் , விடுதலை பற்றிய கவ லையா ?

இவை எதுவுமே இல்லாததால் அவை வி னையாடிக்
கொண்டிருக்கின்றன .

ஆனால் இவை எல்லாம் இருந்தும் சில மனிதர்கள் வி னை
யாடிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள் .

விசுவநாதன் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவர் -மற்றவர்
களுக்கு .

நல்லதை , புதியதை செய்பவர்களை சமுதாயம் வித்
தியாசமானவர்களாக்கி விடும் .

"வேற ஆர் மூலமாவது இதைக் கேள்விப்பட்டால் ?"
வேலப்பிள் னை புதிய கேள்வியை பிறப்பித்தார் .

"அங்க ஆளுக்கு உந்த கதையனை கதைக்க நேரம்
இருக்கு . அதைவிட அங்க ஆளுக்கு உதிகள் தெரியும்" விசுவநாதன்
குழப்பமில்லாமல் சொன்னார் .

"சரியான வெக்கை. பிள்ளை இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா" என்று குரல் கொடுத்த வேலம்பிள்ளை எலமிச்சம் பழத்தை அடைப்புக்குறிக் குளி போட்டுக் கொண்டார்.

9

"கச்சீ. கச்சீ" பலமாக கத்தினார்கள்.

பறந்த வரும் பந்தக்கு கீழாக ஒரு சிறுவன் ஒடிக்கொண்டிருந்தான்.

மற்றைய சிறுவர்கள் எல்லோரும் பந்தையும் அவனையும் உன்விப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பந்த மெல்ல மெல்ல உயரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள -

ஒடிக் கொண்டிருந்த சிறுவன் தனது வேகத்தை மட்டுப்படுத்த -

பந்த கீழே விழ -

அவன் கையை உயர்த்தி -

பந்தை பிடித்தே விட்டான்.

"கச்சீ. கச்சீ"

"அவுட். அவுட்"

எல்லோரும் ஆரவாரித்தார்கள்.

மாலை நேரம். சூரியன் சரிந்திருந்த அவர்களின் சிரிக்கற்றை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பந்தை பிடி கொடுத்தவன் பதவி ஹக்க, இன்னொருவன் புதிதாக ஐடுப்பை எடுத்த ஆரம்பித்தான்.

விட்டிருப்ப பின்னிலிருந்த வளவிற்குள் சிறுவர்கள் உற்சாகமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பந்தை பிடிக்க ஒருவரும், பந்தை அடித்துவிட்டு ஒருவராக அவர்கள் வியர்களை சீந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவந்த மண் அவர்களின் உடைகளிலும், உடம்புகளிலும் தாராளமாகப் படிந்தது கொண்டிருந்தது.

மாலை முழுதும் வினாயாடு என்ற பாரதி கொளிகையை அவர்கள் தீவிரமாக கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென வீட்டிற்குள்ளிருந்து சத்தம் வந்தது.

அவர்கள் அதைக் கவனியாமல் தொடர்ந்தும் வினாயாட்டில் மும்முரமாக இருந்தார்கள்.

வீட்டினுள்ளிருந்து சத்தம் தொடர்ச்சியாகவும், பலமாகவும் கேட்டதும் அவர்களின் வினாயாட்டு தடைப்பட்டது.

துடுப்பாட்டக்காரரின் அப்பாவும், அம்மாவும் வீட்டினுள் பலமாக ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வினாயாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் எல்லோரும் துடுப்பாட்டக்காரனையே பார்த்தார்கள்.

எல்லோர் பார்வையும் தன் மீது பதிய அந்த சிறுவன் சங்கடப்பட்டான்.

பேச்சுக்குரல்கள் மிகவும் தெளிவாக வெளியே கேட்ட போது சிறுவர்கள் எல்லோரும் அந்த ஓடத்தை விட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

துடுப்பாட்டக்காரன் மட்டும் அப்படியே நின்றான்.

வினாயாட்டு பாதியில் முடிந்து போன ஐக்கமும், எல்லோரும் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்ற அவமானமும் அந்த சிறுவனில் முட்டி மோதின.

கொஞ்ச நேரத்தின் பின் சிறுவனுடைய அம்மா அழுது கொண்டே வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டாள்.

கிணற்றடியில் சலவைக்கல்லின் மீதிருந்து அழும் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சிறுவன்.

வினாயாட்டு டெடயில் நின்ற போனதற்கு காரணம் அப்பா.

நண்பர்கள் எல்லோரும் ஏளனம் செய்து விட்டுப் போனதற்கு காரணம் அப்பா.

அம்மா இப்படி தனியே நின்று அழுவதற்கு காரணம்
அப்பா .

அப்பா . அப்பா . அப்பா .

அப்பாவை நினைக்கையில் சிறுவனுக்கு வெறுப்பு பொ
ங்கி வழிந்தது .

'சே . என்ன அப்பா '

அம்மா மேலம் அவனுக்கு கோபம் வந்தது .

அப்பாகத்திலு அம்மாவும் கத்த வேணுமா? அப்பா
சண்டை பிடித்தால் அம்மாவும் சண்டை பிடிக்க வேணுமா?

அப்பாவும் கூடாது .

அம்மாவும் கூடாது .

இப்படித்தான் அந்த சிறுவனின் முடிவெடுக்க முடிந்தது .
கோபம் அதிகமாக வந்தது .

தருப்பை தா கீகி எறிந்தான் . முனைகளை கால்களால்
உதைந்து விழுத்தினான் .

வீட்டிற்குள் போகப் பிடிக்காத சிறுவன் புழுதி படிந்த
கால்களுடன் அப்படியே தெருவுக்குப் போனான் .

10

ஜன்னல் க்ஷயிண டாக கொழும்பை பார்த்துக் கொ
ண்டிருந்தாள் நந்தினி .

இரவில் தனக்கே உரிய அழகுடன் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது நகர் .

நந்தினி வெளியே தெரிந்தவற்றைக் காட்டி விளக்கம்
கேட்ட பொழுதும், ரவீந்திரன் அவற்றை விபரிக்கபோகும் தயர்
ழைக் கேட்டு பலர் இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் .

அதைத் தெரிந்து கொண்ட ரவீந்திரன் ஒலி அளவுடன்
வசனங்கையும் குறைத்துக் கொண்டான் .

பஸ் வழக்கியது .

31

கடைகளின் பெயர்கள் வர்ணங்களில் கண்ணடித்தன .

இருகுடன் மின்சாரம் சவால் விட்டுக் கொண்டிருந்தது .

இந்த மனிதர்கள் என்னவற்றையெல்லாம் கண்டுபிடிக்கிறார்கள் ?

மின்சாரத்தை உற்பத்தியாக்கி பகலெக் கொண்டுவரலாம் என்று எப்படிக் கண்டுபிடித்தார்கள் ?

ஆயுதங்களை உற்பத்தியாக்கி சனத்தொகையை குறைக்கலாம் என்று எப்படிக் கண்டு பிடித்தார்கள் ?

கண்டுபிடிப்புகள் கடக்கூட கண்டுபிடிப்பவர்கள் குறைகிறார்களே . இதை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கவில்லையா ?

இறங்கவேண்டிய தரிப்பில் ரவீந்திரனும், நந்தினியும் இறங்கிக் கொண்டார்கள் .

நடைபாதையில் இருவரும் அருகருகாக நடந்தார்கள் .

இருட்டில் நின்றிருந்த உருவங்கள் சிங்களத்தில் பிச்சை கேட்டன .

அவர்களை பிச்சை எடுக்க வைத்துவிட்டு அதே பணம் ஆயுதங்களாகவும், காக்கி, கழப்பு உடைகளாகவும் படுகொலைகளுக்காக தமிழ் பகுதிகளுக்கு போய்க்கொண்டிருப்பது பாவம் இவர்களுக்குத் தெரியாது .

அரசாங்கத்திலும், பிக்குகளிலும், அரசியல்வாதிகளிலும் பாடப்படும் இனவெறித் 'தாலாட்டில்' சிங்கள மக்கள் 'சாங்கிக்' கொண்டிருந்தார்கள் .

ஆங்காங்கே ஜோடிகள் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டு மேலை நாட்டு நாகரிகங்களை பரீட்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் .

அழைப்புமணியை அழுத்தினான் ரவீந்திரன் .

கதவு திறந்து கொண்டது .

"வாங்க வாங்க" ரவீந்திரனின் மாமா அவர்களை வரவேற்றார் .

இருவரும் உள்ளே நுழைந்ததும் மாமாவின் பிள்ளைகள்

ரேகாவும், கார்த்தீதிக்கும் அவர்களை சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ரேகா பதினாறு வயது.

கார்த்தீதிக்கு இரண்டு குறைவு.

அவர்களின் அம்மா சுவரீஸ் படமாகி இருந்தாள்.

எல்லோரும் வரவேற்புறையிலிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஒன்றன்மேல்ஒன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிப்பதிவு உபகரணங்கள் ஆங்கிலப் பாடல்களை மெல்லிதாக உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்தன.

முதலையில் 'சொனி' போர்த்தீதிக்கு கொண்டிருந்தது.

சுவரீஸ் ஆங்காங்கே அலங்காரங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

தரையில் முகம் தெரிந்தது.

ரவீந்திரனின் கதிரைக் கைப்பிடியில் ரேகா அமர்ந்திருந்தாள்.

அவள் மிகவும் சுகஜமான பேர்வழி. வாழுகின்ற சூழ்நிலை அதை ஊக்குவித்திருந்தது.

நந்தினிக்கு அந்த காட்சியைப் பார்க்க ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

"உங்கட வெடினி போட்டோஸ் எங்க?" ரேகா ஆலலாகக் கேட்டாள்.

ரவீந்திரன் நந்தினியைப் பார்க்க, அவள் கொண்டு வந்திருந்த சிறிய பையொன்றை நீட்டினாள்.

ரேகா அதை வாங்கி திறந்தாள்.

புகைப்படத் தொகுப்புடன் இனிப்புப் பெட்டியொன்றும் வெளிப்பட்டது.

ரேகா பெட்டியைப் பிரித்து எல்லோருக்கும் கொடுத்த தானும் எஞ்சல்க் கொண்டாள்.

"கொழும்பு பிடிச்சிருக்கா?" மாமா நந்தினியிடம்

கேட்டார் .

திருமணம் செய்து கொண்ட பின் ரவீந்திரன் இன்றுதான் மாமா வீட்டிற்கு முதல் முதல் வருகின்றான் .

நந்தினி பதில் சொல்லாது தலையாட்டினாள் .

ரவீந்திரனுக்கு அவளைப் பார்க்க எரிச்சலாயிருந்தது .

'கண்டறியாத வெட்கம். ஸீரலா உடுப்புகள் போடத் தெரியுது . கதைக்கத் தெரியேல !

கொழும்பு வாழ்க்கையின் முன்னுவது நாளே ரவீந்திரனில் இந்த எரிச்சல் ஆரம்பித்தவீட்டது .

மாமா வீட்டிற்கு நந்தினியையும் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடும் வீட்டிற்கு வந்தவள் அங்கு பார்த்தீத காட்சியினால் திகைப்படைந்தாள் .

நந்தினி கதிரையொன்றில் அமர்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் .

அவள் போட்டிருந்த அரைப்பாவாடை முழங்காலை தாண்டி மறுத்துக் கொண்டிருந்தது .

இவள் வரும் சத்தம் கேட்டு புத்தகத்தை வைத்து விட்டு அவள் எழுந்தபோது இவள் இன்னும் அதிரீந்தாள் .

மேலே போட்டிருந்த இறுக்கமான ரீசெட் மறைக்க வேண்டியதை மிகையாக்கிக் கொண்டிருந்தது .

ரவீந்திரனில் நம்பவே முடியவில்லை .

தாலி கட்டிய நாளிலிருந்து சேலையுடனே அவளைப் பார்த்தவள் இதை எதிர்பார்க்கவேயில்லை .

உடம்பை சுற்றி சேலை கட்டி . . .

தலையில் பூ வைத்து . . .

நெற்றியில் பொட்டு வைத்து . . .

அவனுடைய கற்பனை நந்தினி காற்றில் கரைந்தே போனாள் .

ரவீந்திரனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை .

அவனில் ஏற்படும் மாற்றங்களை நந்தினி கவனிக்கவில்
லையா? அல்லது கவனியாதவள் போல் காட்டிக் கொள்கிறாளா?

"இண்டைக்கு டினைருக்கு சுஜாதா வீட்டை சுப்பிட்டிருக்கி
னம்."

"இந்த உட்புகள் எங்கால?" ரவீந்திரன் நந்தினி
சொல்லியதை கவனிக்கவில்லை.

"என்னடையசுதான். வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த
தான்" ரவீந்திரனின் கேள்வி நந்தினிக்கு அநாகரிகமாக பட்டிருக்க
வேண்டும்.

"ஐயிலயும் ஒப்பிடி உட்புகள் போடுறனரே?"

"ஏன் போடப்படாதோ?"

இருவரின் குரலும் சமனான துட்டைப் பெறத் தொடங்
கின.

"இதை நான் பாக்கவேயில்லையே? இதை எல்லாம்
ஆர் இங்க கொண்டு வரச் சொன்னது?"

"என்றை உட்புகளை கொண்டு வாறதுக்கு எனக்கு
ஆரும் சொல்லத் தேவையில்லை."

நிமிடத்திற்கு நிமிடம் ரவீந்திரன் உடைந்து கொண்டே
போனான்.

அடக்கமாக தலை குனிந்து....

அதிக வார்த்தைகள் பேசாது....

அவன் எதிரே நின்ற நந்தினி எல்லாவற்றையும் பொய்
யாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

தங்களிடம் இல்லாதவற்றை மற்றவர்களிடமிருந்து எதி
ர்பார்ப்பது பலரின் இயல்பு.

பல கணவன்மார்களும் இதே போல் தான்.

தங்களிடமில்லாத பணியை, அடக்கம், மானம், பொறு
ப்பு இவைகளை மனைவிகளிடம் எதிர் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை.

இவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பு மற்றவர்களின் சுதந்திர

தீதை பறிப்பதுதான் தவறு .

ஒரு கணவன் எவ்வளவு நண்பர்களுடனும் பழகலாம்-
பெண் நண்பிகள் உட்பட . அது தப்பில்லை .

ஒரு கணவன் எவ்வளவு ரகசியங்க ளையும் வைத்திருக்க
கலாம் . அது தப்பில்லை .

இவ்வளவும் ஏன் ?

திருமணத்திற்கு முன் ஒரு ஆண் எத்தனை பெண்க ளையும்
காதலித்திருக்கலாம் . உடலறவு கொண்டிருக்கலாம் . காசுக்கு
கற்பை விற்றிருக்கலாம் .

இவையெல்லாமே தப்பில்லை .

ஆனால் இவற்றில் ஏதாவதொன்றை ஒரு பெண் செய்
தால் அது தப்பு .

இப்படி பாராபட்சம் காட்டுவது தப்பில்லையா ?

இயற்கை வழங்கிய பெண்களின் உடலமைப்பை கார
ணம் காட்டி அவர்களின் சுதந்திரத்தை பறிப்பது தப்பில்லையா ?

கன்னியாயிருக்கையில் பெற்றோருக்கு . .

மனைவியானபின் கணவனுக்கு . . .

பெண்கள் அடிமைகளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமெ
ன்று ஏதாவது சட்டங்கள் இருக்கின்றனவா ?

இது ஒரு பக்கம் .

மறு பக்கமும் இருக்கிறதே .

ஆண்களும் பெண்களும் சமம் என்பதைக் காட்ட சில
பெண்கள் தேர்ந்தெடுத்த சுவப வழிகளில் ஒன்று உடைகள் .

உடைகளால்தான் ஆண்களுக்கு சமமாக முடியும் என
நம்பும் 'அறிவான' பெண்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் .

கலாச்சாரங்கள், பாரம்பரியங்கள், பண்பாடுகள்
வெளிக்காட்டப்படுவது நடை, உடை, பாவனைகளில்தான் .

இவற்றை தலைகீழாக மாற்ற முற்பட்டால் ?

ஆண்கள் வேட்டியோ, காற்சட்டையோதான் போட்

டுக்கொள்ள முடியும். புதுமை என்று சொல்லிக் கொண்டு பாவாடை, சேலைகளை அவர்கள் அணிந்து கொள்ள முடியுமா?

செய்யும் வேலைகளுக்கு இலகுவாக இருப்பதற்காக, குறிக்கப்பட்ட உடைகள் போட வேண்டும் என்ற வரம்பை மீறலாம்.

உடைகளுக்குரிய வரம்பை மீறலாமோ?

நந்தினி தான் நினைத்த மாதிரியில்லை என்பதை ரவீந்திரன் தெரிந்து கொண்டான்.

தொடர்ந்து பேசாமல் அறைக்குள் போனார்.

'நந்தினியுடன் அதிகமாக கதைத்து விட்டோமோ என்று கூட நினைத்தான்.

அப்போதுதான் நந்தினி ஏதோ சொல்ல முற்பட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

"நந்தினி" கூப்பிட்டான்.

நந்தினி வந்தாள். அவள் முகத்தில் எந்த மாறுதலுமில்லை.

அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து கதைக்க ரவீந்திரனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது.

"அப்போது ஏதோ சொன்னீர். நான் கவனிக்கேல் என்ன விசயம்?"

"சுஜாதா வீட்டில எங்கள் ரண்டு பேருக்கும் இண்டைக்கு டினர்"

"யார் சுஜாதா?" ரவீந்திரன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

காலையில் சுஜாதா வந்ததிலிருந்து எல்லாவற்றையும் சொன்னார் நந்தினி.

விட்டுக்காரர்களுடன் நந்தினி வெகு சீக்கிரமாகவே பழகிப் போய்விட்டது ரவீந்திரனுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

'இனி இவளுக்கு தனிய இருந்து பயப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை.'

அதன் பின் இருவரும் விருந்தினர் ஆய் புறப்பட்டார்கள்.

நந்தினி போட்டிருந்த உடைகளைப் பற்றி ரவீந்திரன் விமர்சனம் எதுவும் செய்யவில்லை.

விருந்த முடிந்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

படுக்கையில் மறுபடி அவர்கள் பேச்சு தொடர்ந்தது.

ரவீந்திரன் நிதானமாக தனக்கு பிடித்தன, பிடிக்காதன பற்றிக் கூறினான்.

நந்தினி அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள், தனது கருத்துகளாக அவள் எதுவும் கூறவில்லை.

எவ்வளவோ சொல்லிவிட வேண்டும் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள். ஆனால் எதுவோ அவளைத் தடுத்தது.

நீண்ட நேரத்தின் பின் மௌனமாக அவர்கள் படுக்கைக்கொண்டார்கள்.

அன்று இடைவெளியைக் குறைக்கும் முயற்சியில் யாரும் ஈடுபடவில்லை.

"என்ன ரவி. எங்க நிக்கிறீர்கள்?"

ரேகா ரவீந்திரனை ஞாபகங்களிலிருந்து வெளியே இழுத்து எடுத்தாள்.

"என்ன கேட்டீங்கள்?" ரவீந்திரன் தடுமாறினான்.

எல்லோரும் சிரித்தபோது நந்தினியும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

"ரவிக்கு எப்பவும் வைபோட நினைவுதான்" ரேகா செல்லமாக ரவியின் தலையில் குட்டினாள்.

ரவீந்திரன் ஓரக் கண்ணால் நந்தினியைப் பார்க்க அவளின் முகம் மாறுவது தெரிந்தது.

இதைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டது.

அவளுடைய எரிச்சலை இன்னும் அதிகரிக்க வைக்க வேண்டும் போல அவனுக்கு ஆசையாக இருந்தது.

அவள் தன்மேலே நடந்த கொண்ட முறைக்கு தான் இப்படி பழி வாங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

இப்போது கூட ரவீந்திரன் சொன்னதைக் கேளாமல் நந்தினி தன் விருப்பப்படியே உடையணிந்து வந்திருந்தாள்.

சுஜாதாவோடு போய் அவள் மேலும் அதிகமான நாகரிக உடைகள் வாங்கியிருந்தாள்.

தேயிலையால் வேலைக்காரியாக்கப் பட்டவள் தட்டில் தேநீர் கொண்டு வந்தாள்.

எல்லோரும் எடுத்திக் கொண்டார்கள்.

மாமா ரவீந்திரனிடம் ஊர்ப்புதினங்களைக் கேட்டார்.

நந்தினிக்கு பார்த்திக் கொண்டிருக்க புகைப்படத் தொகுப்பு ஒன்று கிடைத்தது.

ஒவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டிப் பார்த்திக் கொண்டிருந்தாள்.

திருமணநாளிலிருந்து மாமா குடும்பம் படமாசியிருந்தது.

பிற்பகுதியில் ரேகாவுடன் ரவீந்திரன் அதிகளவில் நிற்பதை அவதானித்திக் கொண்டாள்.

அவளுக்கும் பல கேள்விகள் பிரசவமாகின.

"ரவி நல்லா என்னை ஏமாத்திப் போட்டார்" ரேகாவின் கொழும்புத் தமிழ் சினுங்கியது.

நந்தினி சட்டென தலையை உயர்த்தினாள்.

"எப்பிடி?" ரவீந்திரன் கேட்டான்.

"விலேஜ் கேளா இருக்க வேணும். சாறிதான் கட்ட வேணும். அப்பதான் மறி பண்ணுவன் என்று சொன்னவர் கடைசியா மொடேரீன் கேளாத் தான் மறி பண்ணியிருக்கிறார்"

ரவீந்திரன், நந்தினியைத் தவிர மற்றெல்லோரும் சிரித்திக் கொண்டார்கள்.

தம்பதிகள் இருவர் மனதிலும் வெவ்வேறு உணர்ச்சிகள் போராடின.

"எல்லாரும் கதைக்கேக்க அப்பிடித்தான் சொல்லவினம். கொழும்பில தானே வேலை. அப்ப ஸீரைலான கேள்வி"

தான் வேணும்"

கார்த்திக் சொன்னதும் மறபடியும் எல்லோரும் சிரி
க்க வேண்டியதாயிற்று.

"என்ன ரண்டு பேரும் பேசாமல் இருக்கிறீங்க?"
மாமாதான் அவர்களை ஒட்டாமையை கவனித்தார்.

"வீட்டில் தனிய இருந்து என்ஜோய் பண்ண வேண்டிய
நேரத்தில இங்க வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே என்று வொறி
பண்ணினம்"

கார்த்திக் மறபடி சிரிக்க வைத்தான்.

தப்பாக நினைத்துக் கொண்டிடப் போகிறார்களே
என்று ரவீந்திரமும், நந்தினியும் கூட அதில் கலந்து கொண்டார்
கள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அங்கே இறுக்கம் குறைந்த துழ்
நிலை கலகலப்பாகியது.

நேரம் போனபின் சாப்பாட்டு மேசையில் கூடினார்
கள்.

மேலத்தேய முறையில் பளிச்சிடும் பீங்கான்களில்
சாப்பாடு அலி இழந்தது கொண்டிருந்தது.

நா டில்ஸ் மரக்கறிப் பட்டாளத்தடன் இருந்தது. ஆடு
கூட உறைப்பாக இருந்தது.

சாப்பிட்டபடி கதைத்தார்கள். கதைத்தபடியே சா
ப்பிட்டார்கள்.

கை கழுவிப் போகையில் ரேகா ரகசியமாக ரவீந்
திரனிடம் கேட்டாள்.

"உங்களுக்குள்ள ஏதாவது பிரச்சனைகளா?"

ஊஊ

சின்னக் கைகளில் காப்புகளை போட்டபின் தள்ளி
நின்ற பார்த்தாள் கனகேஸ்வரி.

அதிசயத்துடன் காப்புக்ளை பார்த்தீங்கக் கொண்டிருந்த
மகள் அழகாகவே இருந்தாள்.

தலையை வாரி இழுத்தா, இரட்டைப் பின்னல் போட்டு,
நெற்றியில் கறுப்புப் பொட்டு வைத்தா, கன்னத்தில் கறுப்பு புள்ளி
வைத்தா.....

அவள் மகள் அழகாகத்தான் இருந்தாள்.

மகளுக்கு காப்புகள் செய்ய போட வேண்டும் என்று
கனகேசுவரிக்கு நீண்ட நாட்களாகவே ஈசை.

ஈசை பிறந்தவுடன் பணம் சிடைக்க விரும்மா?

மகாலிங்கத்தின் மாதச் சம்பளத்தில்தான் அவர்களின்
சீவியம். மிச்சம் பிடித்தாலும் அவ்வப்போது கடன் வாங்க வைக்க
கும் சம்பளம்.

கடனை வாங்கி காப்புக்கு சொல்லியிருந்தாள்.

காப்பு வந்த விட்டது.

சிறிது நேரத்தில் மகாலிங்கமும் வந்த விடுவார்.

"அப்பா"

விட்டிறுள் வந்த அப்பாவிடம் ஓடினாள் மகள்.

அவளை மகாலிங்கம் சூக்கிக்க கொள்ளவில்லை.

வேலைக் களைப்புடன் அறைக்குள் போய் விட்டார்.

கனகேசுவரி தேநீர் தயாரித்தாள்.

அவள் தேநீரை எஞ்சுகக் கொண்டு வருகையில் மகாலி
ங்கம் உடை மாற்றி கூடத்திற்கு வந்திருந்தார்.

மகாலிங்கம் தேநீர் குடிக்கையில் கனகேசுவரி மெள்ள
பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"காப்பு இண்டைக்கு வந்திட்டுளா"

மகாலிங்கம் தேநீர் குடிக்கக் கொண்டிருந்தார்.

"நாளைக்கு காசுக்கு ஈள் வரும்"

மகாலிங்கம் தேநீர் குடிக்கக் கொண்டிருந்தார்.

"சம்பளம் எடுத்திட்டீங்களே?"

மகாலிங்கம் கோப்பையை வைத்தார்.

"சம்பளம் எடுத்தாச்சு. ஆனா இந்த முறை காப்புக்கு காசில்லை."

ஏன் என்பது போல பார்த்தாள் கனகேஸ்வரி.

"ஏதோ அவசர தேவையாம். தம்பி வந்தது கெட்டு சக் காசு வாங்கிக் கொண்டு போட்டான்"

கனகேஸ்வரிக்கு குப்ரென்று கோபம் வந்தது.

'ஏன் என்னுடைய வாழ்வில் இவர்கள் அநியாயமாக குறுக்கிடுகிறார்கள்?'

'நான் கணவனுடன் சண்டை பிடிப்பதற்கு இவர்களே ஒவ்வொருமுறையும் காரணிகளாக இருக்கிறார்கள்.'

வேலை செய்யும் இடத்திற்கே நேரே போய், காத்திருந்து காசு வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்களே?

இப்படி ஒரு முறையல்ல.

கனகேஸ்வரியே சில சமயங்களில் தன் கையால் கொடுத்திருக்கிறாள்.

பல சமயங்களில் அவள் முன்னாலேயே மகாலிங்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.

'பாவம் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவசரத்திற்கு உதவாத காசு பிறகென்னத்திற்கு! என்னும் பச்சாதாபத்தில் கனகேஸ்வரி ஆரம்பத்தில் இந்த தாளத்தில் அக்கறை கொள்ளவில்லை.

கணவனின் சகோதரங்கள் தானே என்ற அனுதாபம் வேறு.

இவர்களின் இரக்கத்தை ஆதாரமாக வைத்து, இவர்கள் குடும்பத்தின் மேல் அவர்கள் முழுக்க முழுக்க சார்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்த போதுதான் கனகேஸ்வரி உசாரானாள்.

'என்னுடைய இரத்த உறவுகள்' என்று மகாலிங்கம் பாசத்தைப் பொழிந்தாலும் கனகேஸ்வரியால் அவருடன் ஒத்திப்போக முடியவில்லை.

தன்னுடைய பிள்ளைகளின் எதிர்காலமே அவருக்குப் பெரிதாக இருந்தது.

தன்னுடைய பிள்ளைகள் எதிர்காலத்தில் வசதியாக இருக்க வேண்டுமென்றதான் அவள் விரும்பினாள்.

கணவன், மனைவிக்கிடையான இந்த முரண்பாடுகள் மெல்ல மெல்ல அவர்களிடையே இடைவெளியைத் தோற்றுவித்தன.

கருத்த வேறுபாடுகள் அதிகரித்து பேச்சுகளாகி, விவாதங்களாகி, சண்டைகளுக்கு களம் அமைத்தன.

இத்தனைக்கும் தங்களால் சகோதரனின் குடும்பத்தில் பிரச்சனைகள் உருவாகிறதே என்று மகாலிங்கத்தின் சகோதரர்கள் கவலைப்படவில்லை.

மாணக பிரச்சனைகளை காரணம் காட்டி, சகோதரன் மேல் இன்னும் அதிக பாசம் காட்டி பணம் பறித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

கணவனை தன் வழிக்கு கொண்டு வருவதில் கோற்றுப் போன களகேசுவரி அவனிடமிருந்து விலகிப் போனாள்.

சகோதர பாசத்திற்கு முன்னால் கணவன் மனைவி உறவு மகாலிங்கத்திற்கு சூச்சமாகிப் போய் விட்டது. அதனால் தங்களிடையே ஏற்பட்டு வரும் விரிசலை அவர் கண்டு கொள்ளவில்லை.

மகளின் புகைப்படத்தைப் பார்த்தபடி பழைய நினைவுகளில் முழுகிப் போன களகேசுவரி அவற்றிலிருந்து மீண்டாள்.

மகாலிங்கத்திலிருந்து அந்நியமாகிப் போனதால் அவள் தனிமையிலேயே இருந்தாள்.

தனிமை.

முதிர்ச்சி.

இவைகள் முன்பு வராத யோசனைகளை அவளுள் பிறப்பித்தன.

தன்னுடைய வாழ்க்கையையே அவள் புதிய கோணத்தில் பார்த்தாள்.

மகாலிங்கத்திடம் தான் நடந்தது கொள்ளும் முறையை

நினைவு கூர்ந்தாள் .

வேளை தவறாமல் சாப்பாடு கொடுக்கின்றேன்
வருத்தம் வந்தால் கவனித்துக் கொள்கின்றேன் .
இவை போதாதா ?

குடும்பம் என்னை இவை மட்டும் தானா ?

கணவன் மனைவிக்கிடையில் இவை மட்டும் தானா ?

அன்பாக, பிரியமாக கதைத்து எவ்வளவு வருடங்கள்
இருக்கும் ?

ஏன் ?

கனகேஸ்வரி குழம்பினாள் .

கடந்த காலங்களில் தான் நடந்தது கொண்ட விதம் சரியானதா என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் .

உறுதியான பதில் கிடைக்கவில்லை .

மகாலிங்கம் தவறு செய்ய விட்டார் என்று வைத்துக்
கொண்டாலும், அவரை பழிவாங்கும் விதத்தில் நான் நடந்தது கொண்டதால் அவருக்கும் எனக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் போய்விட்டதே ?

அவரை மன்னித்து ஏன் திருத்தியிருக்கக்கூடாது ?

அவர் தனக்காக இல்லாவிடிலும் தனது சகோதரர்களுக்காகத்தானே செய்கிறார் ?

மகாலிங்கத்தின் சகோதரர்களை நினைத்தாலும் கோபம் மறுபடியும் ஒளிர்விடுவதை அவளால் தடுக்க முடியவில்லை .

அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்களை அவளால் கோபித்துக் கொள்ள முடிந்தது .

ஆனால் மகாலிங்கத்தைப்பற்றி அவருடைய உறவினர் ஒருவரே சொன்னதைத்தான் அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை .

அன்று ராசு வந்தபோது மகாலிங்கம் வீட்டில் இல்லை .

பொதுவாகவே மகாலிங்கத்தின் உறவினர்கள் வந்தால்

அவள் கவனிப்பதேயில்லை. எல்லாம் ஒரே குட்டை மட்டைகள்தான் என்பது அவள் கணிப்பு.

ராசு வந்த போதும் அவளை அலட்சியம் செய்தாள்.

தனது கடமையாகக் கருதிய தேநீரை கொண்டு வந்து கொடுத்த போதுதான் அவளிடமிருந்து வீசிய வாடை வித்தியாசமாக இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அவள் சந்தேகத்தை தெரிந்து கொண்ட ராசு "சத்தியமா நான் கனகிக் குடிக்கேல" என்றாள்.

கனகேஸ்வரி அருவருப்போடு உள்ளே போய்விட்டாள்.

இந்த குடியும் கனகேஸ்வரியின் எரிச்சலில் பங்கேற்றவைகளில் ஒன்று.

மகாலிங்கத்திற்கு மதுபானப்பழக்கம் இல்லாவிடினும் மனைவியுடன் அவர் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு அவர் கொடுக்கும் பணத்தில் அவரின் சகோதரர்கள் தாராளமாக குடித்தார்கள். சினிமா பார்த்தார்கள்.

இவை நன்றாகவே கனகேஸ்வரிக்குத் தெரியும்.

ஒருமுறை கனகேஸ்வரி பிள்ளைகளுடன் கீரிமலைக்குப் போயிருந்தாள்.

வேலை நான் ஆகலால் மகாலிங்கம் அவர்களுடன் போகவில்லை.

குளித்து முடிந்ததும் பிள்ளைகள் சிப்பி, சோனி தேட கனகேஸ்வரி மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்து கடல் காற்றை சுவாசித்து கொண்டிருந்தாள்.

தற்செயலாக அவள் பார்வை திரும்பும்போது காருக் குள்ளிருந்த படி கதவை திறந்து கொண்டு வெளியே சத்தியெடுக்கும் ஃனைப் பார்த்து விட்டாள்.

மகாலிங்கத்தின் சகோதரர்களில் ஒன்று.

இருப்புக்கு நன்றாக மேலாக கட்டிய சாரங்களுடன் அவனுடைய கூட்டாளிகள் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னொரு நாள்.

கனகேஸ்வரி முதலாம் வசுப்பிலிருந்து படம் பார்க்கையில் இன்னொரு சகோதரம் ஓ.டி.சியில் இருந்ததை நேராகவே பார்த்தாள்

இவற்றையெல்லாம் அவள் மகாலிங்கத்திடம் தெரிவித்த போது அவர் நம்பவேயில்லை.

இது மேலும் கனகேஸ்வரியை அவர் மேல் கோபப்பட வைத்தது.

தனது பிள்ளைகளுக்கு காசு செலவழிக்க சிரமப்படுவார் வேறு யாரோ கெட்டுப் போக தாராளமாக அனுமதிக்கிறார் என்பதுதான் அவள் கோபம்.

"சத்தியமா நான் கனக்க குடிக்கேல" ராசு நான் காவலு முறையாகச் சொன்னேன்.

கனகேஸ்வரி தன்னுடையபாட்டில் வீட்டைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"நான் குடிச்சிருக்கிற படியால் உங்கட புருசனைவிட கூடாதவன் என்று நினைப்பியள். ஆனால் உங்கட புருசனைப்பற்றி உங்களுக்கு முந்தியே எனக்குத் தெரியும்"

கனகேஸ்வரி கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"இளம் பெடியலு இருக்கேக்க எங்கட வீட்ட அடிக்கடி அவன் வருவான்."

"-----"

"ஆள் நல்லா படிப்பான். நல்ல கெட்டிக்காரன்"

"-----"

"நல்லா படிச்சா மட்டும் சரியே. அவனும் ஆம்பிளை தானே?"

கனகேஸ்வரி கூட்டுவதை நிறுத்தினாள். ராசுவின் கதையில் ஏதோ ஒன்று இழையோடுவதைக் கவனித்தாள்.

அதன் பின் அவன் சொன்னவைகளைக் கேட்டு அவள் அதிர்ந்தே போனாள்.

12

மதிய போசன இடைவேளை.

வெண்ணிற உடைகள் என்கும் பரந்த காணப்பட்டன.

பலவிதமான குரல்கள் கலந்த எழவும் பூரியாமல்
காற்றோடு கலந்த போயின.

தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வரிசைகள்.

சிறநீர் கழிப்பதற்கு வரிசைகள்.

அந்த சிறவன் 'ஸீ' 'பை' பூட்டிக் கொண்டு வெளியே
வந்தான்.

வேறு பிரிவிலிருந்து வந்த இன்னொரு சிறவன் இவனுடன்
சேர்ந்து கொண்டான்.

"வாறியே போன வினையாடுவோம்" வந்தவன்
கேட்க இவன் மறத்தான்.

"பிறிளிப்பல் கண்டா அடிதான் விழும்"

இவர்கள் நடந்து கொண்டிருக்கையிலேயே பலர் சேர
குழு உருவாகியது.

"பின்னேரம் வீட்ட வாங்கோவன். வினையாடுவோம்"
இவன் கேட்டான்.

"உன்னை வீட்டயோ? இனிமேற்பட்டு அந்தப்பக்கமே
வரமாட்டோம்"

"முதல் கொப்பர் கொம்மான்றை சண்டையை நிப்பா
ட்டு. பிறகு வினையாடுகதைப்பற்றி யோசிப்போம்"

எல்லோரும் இவனைக் கேலி செய்ய சிரித்தார்கள்.

இவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அவமானமாக இருந்தது.

அவர்களிலிருந்து பிரிந்து போய், வினையாட்டு மைதா
னத்தின் முலையிலிருந்து கல் ஒன்றில் உட்கார்ந்தான்.

கேலிப்பேச்சுகள் முட்களாய் அவன் மனதைக் கீறி
ரணப்படுத்தின.

சிறவனால் அந்த வலியைப் பொறுத்ததுக் கொள்ள முடிய

வில்லை .

நோவெல்லாம் கோபமாக மாறியது . முழக்க கோபமும் அப்பா , அம்மா மேல் திரும்பியது .

வெறப்பு .

வெறப்பு .

அவனுக்கு எல்லாம் வெறுத்தது . அப்பா , அம்மா , வீடு எதுவுமே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை .

உலகத்திலுள்ள எல்லோருமே தன்னை கேலி செய்வதாக அவன் நினைத்தான் .

அழகை கூட வந்தது .

எல்லா மாணவர்களுக்கும் தத்தமது அலுவல்களில் இருந்தனர் .

சாப்பிட்டு முடித்தவர்கள் விளையாடலார்கள் . வீட்டுக்கு போனவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள் .

சூரியன் நடு உச்சிக்கு வந்திருந்தது .

மதிய போசன இடைவேளையை மணி ஓசை முடிந்தவைத்தது .

மாணவர்கள் வகுப்பறைகளில் அடங்கினார்கள் .

இவன் மட்டும் கல்லின் மேலிருந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் .

13

பியதாசவும், ரவீந்திரனும் மக்கள் வங்கிப் படிக்களில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் .

பணத்துடன் கள்ளத் தொடர்பு வைத்திருந்த பலர் பாதுகாப்பாக இறங்கி ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள் .

சரியான வெயில் .

தாகம் உண்டாக்கியது .

பியதாசவும், ரவீந்திரனும் பக்கத்திலிருந்த 'கிறீம்' கவுசு 'க்குள் றழைந்தார்கள்.

காலி இடம் தேடிப்பிடித்த அமர்ந்தகலம் பியதாச இரு ண்டு 'கிறீம் சர்பத்' துக்கு விண்ணப்பித்தான்.

கோழி சாப்பிட்டுக் கொண்டும், ஜஸ்கிறீம் குடித்துக் கொண்டும் பலர் அவ்வலாக இருந்தார்கள்.

நான்கு மூலகளிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலிபெரு க்கிகள் ஒரே நேரத்தில் ஒரே பாடலைப் பாடின:

ஆங்காங்கே காற்றாடிகள் சோம்பலாக சுழன்று கொ ண்டிருந்தன.

"ஏன் சோர்ந்த போய் இருக்கின்றாய்?" பியதாச விசாரித்தான்.

ஒருமையில்கதைக்குமளவிற்கு இருவரும் நல்ல நெருக் கம்.

"ஒன்றுமில்லை" ரவீந்திரன் பதிலை சுருக்கினான்.

சர்பத் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

"இல்லை. நீ எதையோ மறைக்கிறாய். யாழ்ப்பாண ம்போய் கொழும்பு வந்த நாளிலிருந்து உன்னில் மாற்றம் தெரிக் றது. நீ முன்பு போல் இல்லை"

பியதாசவின் கண்டிப்பிப்பு ரவீந்திரனை அசத்தியது. அவன் தன்னை நன்றாக கவனித்திருக்கின்றான் என்பதை தெரிந்து கொ ண்டான்.

காசாளர் பகுதியில் 'பிரிஸ்தர்' ஏராளமாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

சிலர் போக்தல் கொடுத்த 'நெக்ரோ' வாங்கி க்கொண்டு போனார்கள்.

தன்னுடைய மனதை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் சம்பவ ங்களை பியதாசவிடம் சொல்லலாமா என்று ரவீந்திரன் யோசித் தான்.

பியதாசவை நினைத்ததும் பழைய சம்பவங்கள் நிழ

லாடின .

1983 .

ஆடி மாதம் .

மீண்டும் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட இனக்கலவரம் .

காடையர்களிலும் அரசு படைகளின் ஆதரவுடன் தமிழர்கள் உயிர்கள் பாசுகாப்பாக பறிக்கப்பட்டன .

அரசியல்வாதிகளிலும் வளர்க்கப்பட்ட மந்தைகள் தொழிற்கூடங்களை எரித்து தமது தலையில் மண் ஊக்கி கொட்டிக் கொண்டன .

நடப்பதைப் புரிந்து கொள்ளாத சிலைறைகள் தமிழர் உடமைகளை சூறையாடி வரவு வைத்துக் கொண்டன .

ஏற்கனவே நடந்து முடிந்த போன கலவரங்களிலும் செத்துப்போன நீதி வெலிக்கடைச் சம்பவத்தைப் பார்த்த பிள்ளுவியாகவும் வரப் பயந்திருக்கும் .

புத்திரன் போதனையில் புதிய சீர்திருத்தங்களை செய்தவதற்காக எல்லோரும் கொலையில் கண்கூக இருந்தார்கள் .

காக்கி உடைகளே கறப்பானபின் தாம் வாளாதிருப்பது சரியில்லையென நினைத்து காலி உடைகளும் இரத்தத்தில் கைநனைத்துக் கொண்டன .

கொலை .

கொள்ளை .

கொடுமை .

வானொலி, பத்திரிகைகள் தாம் சடப்பொருள்தான் என்பதை நிரூபித்தன .

அயல் நாடுகளுக்கும் இது புதிதில்லையாதலால் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை .

ரவந்திரன் மாமா வீட்டுக்கு கூட போக முடியாமல் பியதாசவின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான் .

பியதாச தனி ஆள் . பெற்றோர் உற்றாரை இழந்தவன் .

திருமணம் அவனுக்கு அவசியப்படாததால் மனைவியோ பிள் னைகளோ அவனுக்கு இல் லை .

ரவீந்திர னை அவன்தான் தன்னுடைய வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போய் பாசுகாய்பளித்தான் .

ரவீந்திர னை பியதாச வெளியே போகவும் விடவில் லை . வெளியிலிருந்து யாரும் வரவும் விடவில் லை .

தானே சமைத்து சாப்பாரும் கொடுத்தான் .

ரவீந்திரனுக்காக தன்னுடைய பொழுது போக்குக னை கூட தியாகம் செய்து விட்டான் .

காட்டுமிராண்டித்தனமாக நடந்து கொள்ளும் இனத்தில் இப்படி ஒருவனா? என்று ரவீந்திரன் வியந்து போனான் .

தன்தால் அவன் சிரமப்படுவதை விரும்பாமல் தன் னை அகதி முகாமில் கொண்டு போய் விரும்படி பலமுறை கேட்டுக் கொண்டான் .

பியதாச முதலில் மறத்து விட்டான் .

ஆனால் நிலமை மேலும் மேசமாகி தன்னுடைய நண்பர் களில் நம்பிக்கை இழந்த பிள் ஒரு இரவு ரவீந்திர னை பாசுகாய் பாக கொண்டு போய் அகதி முகாம் ஒன்றில் சேர்த்து விட்டான் .

அதன் பிள் அடிக்கடி அகதிமுகாமுக்குப் போய் நண் ப னை பார்த்துக் கொண்டான் . கொண்டு செல்லும் உணவு, உடை க னை ரவீந்திரனுக்கு மட்டும் அல்லாது ஏ னைய அகதிகளுக்கும் கொ டுத்தான் .

இதனால் ரவீந்திரனோடு மற்றவர்களும் பியதாசவின் வரு கையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தார்கள் .

கப்பலில் ஊர் திரும்பி நாட்க னை செலவழித்தபிள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மீண்டும் பழைய வே லைக்கே ரவீந்திரன் வந்து விட்டான் .

தன் னை மறைத்து வைத்த குற்றச்சிந்தகாக பியதாச தாக்கப்பட்ட செய்தியை சக நண்பர்கள் மூலம் பின்னர் ரவீந்திர னன் அறிந்து கொண்டான் .

இதன்பிள் பியதாச மேல் பற்றும், பாசமும் அதிக

மாயிற்ற .

" மனைவியை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா ? "

பியதாசவின் குரல் ரவீந்திரனின் நினைவுகளை கலைத்தது .

ஒவனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவது என்ற முடிவுடன் நந்தினியுடன் ஏற்பட்ட தகராறுகளை சொல்ல ஆரம்பித்தான் ரவீந்திரன் .

ஒலிபெருக்கியில் குரல்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தன .

வெயிலை சபிஷைக் கொண்டே பலர் குளிப்பானம் சாப்பிட்டார்கள் .

ஜஸ் கிறீம்க்கும், சோடாக்க்கும் விநைரவில் காணாமல் போயின .

ரவீந்திரன் சொல்லி முடிக்கும்வரை காத்திருந்து விட்டு சிரிக்க ஆரம்பித்தான் பியதாச .

ஏன் என்று புரியாமல் அவனையே பார்த்தான் ரவீந்திரன் .

" இதுவும் ஒரு பிரச்சனையா? இதை நினைத்து நியோசிக்கிறாயா ? "

ரவீந்திரன் மௌனமாக இருந்தான் .

" உன்னுடைய மனைவி தனது விருப்பப்படி உடைகள் அணிவது ஏன் உனக்கு தவறாகப் படுகிறது? நீ மட்டும் உனது விருப்பப்படி நடக்கலாம். ஆனால் உனது மனைவி மட்டும் தனது விருப்பப்படி நடக்க சுதந்திரமில்லையா? அவரும் ஒரு பெண்தானே ? "

" ஒரு கணவனுடைய விருப்பப்படி நடந்து கொள்வது தான் நல்ல மனைவியின் பண்பும், கடமையும். எனக்கு பிடிக்கவில்லை என்கிற நேரிடையாக சொன்ன பின்பும் அவள் தன்னிடப்படி நடந்து கொள்கிறாள் என்றால் அது தவறாதானே ? "

" தவறில்லை. ஒரு கணவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதுதான் நல்ல மனைவியின் பண்பென்றால், மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் நல்ல பண்புள்ள கணவனாக நீ ஏன் இருக்கக்கூடாது ? "

பியதாசவின் கேள்வி ரவீந்திரனை மௌனியாக்கியது.

"மனைவி என்பவள் வாழ்க்கையில் சூனையே, பங்காளியோ தவிர கணவனுக்கு பண்பை மட்டுமே செய்யும் வேலைக்காரி அல்ல. கணவனுக்கு சந்தோசத்தை உண்டாக்கும் வினையாட்டுப் பொம்மையும் அல்ல. ஒரு ஆணுக்கு பெண் சுகம் மட்டுமே தேவையென்பதற்காக அல்ல திருமணம். திருமணம் செய்தால் மனைவியை அடிமையாக்கக்கூடாது. கைப்பிடிக்கும் தாரங்களுக்கு சம உரிமை கொடுக்கக்கூடியவர்கள் மட்டுமே திருமணம் செய்ய வேண்டும். மற்றவர்கள் ஒழிக்கக் கொள்ள வேண்டும்."

ரவீந்திரனுக்கு 'கிறீம் கவுஸ்', பாடல்கள், வியாபாரச் சத்தங்கள் எல்லாம் மறைந்த போதி மரப் புத்தனுக்கு முன்னால் நிற்பதைப் போல உணர்ந்தான்.

பியதாசவின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் அவளுள் மின்சார அகிரிச்சியை ஏற்படுத்தின.

"விட்டுக்கு யாராவது வந்தால் கணவன் மனைவியை உள்ளே அனுப்பி விடுவான். தலைவன் தானே எங்கின்ற திமிர். குடும்பத்தில் பிரச்சனைகளுக்கு தான்தான் முடிவெடுக்க வேண்டும் என்ற சர்வாதிகாரம். ஒரு பெண் பிறந்தது, வளர்ந்தது, படித்தது, சிரமப்படுவது தனியே சமைத்துப் போடுவதற்கும், கணவனுக்கு ஊழியம் செய்யவும், பிள்ளைகள் பெறுவதற்கும், கணவனுடன் படுப்பதற்கும் மட்டும்தானா?"

பியதாசவை தொடர்ந்தும் கதைக்க விட்டால் தன்னை எங்கேயோ கொண்டு போய் விட்டுவிடுவான் என்ற பயந்த ரவீந்திரன் டைடயில் குறுக்கிட்டான்.

"பியதாச, நான் சொன்னதை விட நீ வேறெங்கோ போய் விட்டாய். என்னுடைய மனைவி அணியும் உடைகள், உடைகளுக்குரிய வரம்பை மீறுகின்றன என்பதாலேயே நான் அவற்றை விரும்பவில்லையே ஒழிய மனைவியை கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கில் அல்ல."

"அப்படியானால் அதை பக்குவமாக அவளிடம் சொல்லிவிடு."

"சொல்லிவிட்டேனா?"

"அப்படியல்ல. இதை எடு என்று சொன்னால் அது உத்

தரவு. இதை எடுத்த தருவீர்களா என்று சொல்லல் அது நாகரிகமானது. கருத்தி ஒன்றாயினும் சொல்லும் விதத்தில்தான் தங்கியுள்ளது"

ரவீந்திரன் யோசித்தான். தவறு தன்னுடையது தானே என்ற சந்தேகம் கூட வந்தது. பியதாச கதைக்க கதைக்க அது உறுதியாயிற்று.

கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட சர்பத்தை இருவரும் ருசி பார்த்தார்கள்.

ரவீந்திரன் தனது மனம் தெளிவாகியதை உணர்ந்தான். பியதாசவுக்கு மனதிற்குள் நன்றி சொன்னான்.

கடையிலிருந்து வெளியேறி பஸ் தரிப்பை நோக்கி செல்கையில் ரவீந்திரன் சொன்னான்.

"கோட்டையில் இறங்க வேண்டும். ஞாபகமாக இரு"

"ஏன்?"

"நந்தினிக்கு கதைப்படுத்தகங்கள் வாங்க வேண்டும்" உற்சாகமாகச் சொன்னான் ரவீந்திரன்.

14

முப்பது நிமிடங்கள் முன்னதாகவே ரவீந்திரன் தனது வேலையை முடித்து விட்டான்.

அவசர அவசரமாக வந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மிஸ்பிஸின் ஏறிக் கொண்டான்.

நந்தினியுடன் எப்படியும் சமரசம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் மனம் முழுவதும் நிறைந்திருந்தது.

அநியாயமாக அவளுடன் தான் சண்டை பிடித்துக் கொண்டதாக நினைத்துக் கொண்டான்.

மாமா வீட்டுக்கு விருந்திற்கு போன தினத்திலீ ரேகாவும், கார்த்திக்கும் கேலி செய்ததாலும், குடும்பத்தில் ஏதாவது பிரச்சனைகளா என்று ரேகா கேட்டதாலும் ஏற்பட்ட கோபத்தில் இரண்டு, முன்று தினங்கள் தான் நந்தினியுடன் கதைக்காததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

தெரிந்தவர்கள் யாருமே இல்லாத புதிய இடத்திற்கு நந்தினியை அழைத்து வந்து விட்டு தான் அவருடன் சண்டை பிடிக்கால் அவளால் எப்படி ஜீரணிக்கக் கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கையில் அவளுக்கு அக்கமாயிருந்தது.

மிஸிபஸ் சிலிங்கோ கவுசை கடந்த காலமாகத் திடலுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

ஈரமான காற்று தாராளமாக வீசியது.

ஆர்பாரிக்கிற வந்த பெரிய அலைகள் கரையை அண்மித்ததும் காணாமல் போயின.

சிறுவர்கள் காற்றாடிகளை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார்கள்.

ஜனங்கள் இங்குமங்கும் நடந்து கொண்டும், சாப்பிட்டுக் கொண்டுமிருந்தார்கள்.

போக்குவரத்து நெரிசலால் மிஸிபஸ் ஊர்ந்து போகவேண்டியதாயிற்று.

ரவீந்திரன் ஜன்னலால் கடலைப் பார்த்து ரசிக்கக் கொண்டிருந்தான்.

திடீரென அவன் திடுக்கிட்டான்.

ஜஸ்கிரீம் வாகனம் ஒன்றின் அருகே நந்தினி நின்றிருந்தான்.

அவள் நந்தினிகாது என்று ஜயதீசுடன் உற்றுப்பார்த்தான் ரவீந்திரன்.

நந்தினியேதான்.

ரவீந்திரனால் நம்பவே முடியவில்லை.

'யாருடன் வந்தாள்? எப்படி வந்தாள்?'

ரவீந்திரனுக்கு மனதிலிருந்த உற்சாகமெல்லாம் காணாமல் போயிற்று.

தொடர்ந்து அவன் கண்ட காட்சி அவனை இன்னும் அதிர்வைத்தது.

இரண்டு ஜஸ்கிரீம்களை வாங்கிக் கொண்ட இளைஞன் ஒருவன் ஒன்றை நந்தினியிடம் நீட்ட அவள் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்த இளைஞனின் பின் பக்கத்தையே ரவீந்திரனால் பார்க்க முடிந்ததால் ஆன அடையாளம் காண முடியவில்லை.

மிஸ்டர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேகமாகியது.

நந்தினியும் அந்த இளைஞனும் பார்வையிலிருந்து விலகினார்கள்.

ரவீந்திரன் படபடப்பானும். இனம் காண முடியாத உணர்ச்சிகளின் மனதை தொந்தரவு செய்தன.

அடுத்த பஸ் தரப்பிலேயே அவன் ஐறங்கிக் கொண்டான்.

வேகமாக காலி முகத்திடலை நோக்கி நடந்தான்.

பகல் பியதாசவின் உதவியுடன் மனதை சுத்தப்படுத்தியது வீரன் போனது.

கோபம்.

சந்தேகம்.

எல்லாம் கலவையாக மனதில் படிந்து பாரமாகிக் கொண்டிருந்தன.

ரவீந்திரன் காலிமுகத்திடலுக்கு வந்து விட்டான்.

கும்பலை ஐடறத்து தனது இலக்கை நோக்கி விரைந்தான்.

அவர்களை காணவில்லை.

ஏமாற்றத்தினால் சுற்றமுற்றும் பார்த்தான். நடந்தான்.

அரத்தில் அவர்கள் இருவரும் நெருக்கமாகப் போவது தெரிந்தது.

வேகமாக அவர்களை நோக்கிப் போனான் ரவீந்திரன்.

15

துண்டானவை, பழுதபட்டுப் போனவை, வாடிய போனவை என்று பலதரப்பட்ட மரக்கறிகள் கிறிந்து போன பொலித்தின் பேப்பரின் மேல் அழுது கொண்டிருந்தன.

விற்பனையாளி மர வேரில் வசதியாக அமர்ந்து பாணி கடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவிவப்போது யாராவது வந்த பாதி விலை கொடுக்க
வாங்கிக் கொண்டு போலார்கள் .

மரத்தின் மேலிருந்த காகங்கள் விற்பனையாளி மீச்சம் வை
க்கப் போகும் பாணிக்காக தவம் செய்து கொண்டிருந்தன .

சிறிது ஊரம் தள்ளி மீன் வைத்திருந்தவன் இலையான்களுடன்
மகாநாடு நடாத்திக் கொண்டிருந்தான் .

கனகேசுவரி அவனிடம் இருந்த புறப்பட்டு மரக்கறிக்கு வந்
தான் .

"தக்காளிப்பழம் என்ன விலை?"

"பாதீதெடேன்" அவள் பாண் தின்ற முடியவில்லை .

கனகேசுவரி குந்தியிருந்த தக்காளிப்பழங்களை தெரிவு
செய்தாள் .

"கீரை இண்டையாடு?"

"பகிடி விருறியே? விடியக்காலத்தால நடந்த சந்தைக்கு
போட்டு வாறன்" பாண் முடிந்த விட்டது .

காகங்கள் ஏமாற்றமாய் பறந்த போயின .

காசைக் கொடுக்க விட்டு பையுடன் எழுந்தாள் கனகேசு
வரி .

பாதையில் காமாட்சி எதிர்ப்பட்டாள் .

"என்ன கனகு மரக்கறி வாங்கிக் கொண்டு வாறாய் போல"

கோயிலிருந்த வருவதைப் பார்த்து விட்டும் கோயிலால
வாறாய் போல என்று கேட்பது சிலரது வழக்கம் .

"மீன்குத்தான் வந்தான் . நெருப்பு விலை சொல்லுறன் .
அதுதான் மரக்கறி வாங்கிக் கொண்டு போறன்"

"பிள்ளை கடுகாசி போட்டதோ?"

"கன நாளாய் காணலை"

"உந்தப் பிரச்சனையுக்க கடுகாசி எப்பிடி வாறது?"

"வரட்டே . இனிதான் சமைக்க வேணும்" கனகேசுவரி
சொல்லிக் கொண்டே போனாள் .

வீட்டை நெருங்கும் போது வளவைப் பார்ந்தாள்.

அநேகமான இடம் காய்ந்தது வறண்டு போயிருந்தது. இரண்டொரு செவ்வரத்தம் மரங்கள் மட்டும் பச்சையாக இருந்தன. புற்கள் எல்லா இடமும் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தன.

நேராக சமையலறைக்குப் போய் சமையலை ஆரம்பித்தாள் கனகேசுவரி.

அப்போது முட்டி பற்ற வைத்த பின் காய்கறிகளை வெட்ட ஆரம்பிக்கையில் வாசலில் மகாலிங்கம் வந்தது நின்று.

அப்போதுதான் அவர் வெளியே போய் விட்டு வந்திருந்தார்.

"லெற்றர் வந்ததே?"

"இல்லை"

மகாலிங்கம் போய் விட்டார்.

கைகள் இயந்திரத்தையெனவே செய்வ மனம் சிந்தனை ஆளிகளை அழுத்தியது.

கொஞ்ச நாட்களாகவே அவளுக்குள் பல சந்தேகங்கள் அவதரித்திருந்தன.

'என்னுடைய குடும்ப வாழ்வில் சரியாக நடந்திருக்கிறதா?'

'கணவனுடன் சரியான முறையில் நடந்தது கொண்டுதானா?'

'இப்போது நல்லபடியாக கணவரை கவனித்துக் கொள்கிறதா?'

தனிமை அவளை சிந்திக்க வைத்தது. பழைய ஞாபகங்களை நினைத்துக் கொள்ள வைத்தது.

'எப்போதிலிருந்து நான் மாறினேன்?'

'திருமணம் முடிந்தவுடனேயா?'

'கணவரிடமிருந்து காசு பறிக்கப்படுவது தெரிந்தபோதா?'

'கணவரைப்பற்றி ராசு சொன்னதைக் கேட்டிலிருந்தா?'

எப்படிப்பட்டதொரு தகவலை அன்று ராசு குடிவெறியில் மிகச் சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டும் போனான்.

"உன்னை புருசன் முந்தி ஒரு பெட்டையை லவ் பண்ணுவார்"

தெரியுமே? இரண்டு, மூன்று வருசமா நல்ல சிநேசிகம் "

கனகேஸ்வரியால் முதலில் இதை நம்ப முடியவில்லை .

பல கேள்விகளை அவளிடம் கேட்டாள் . வெறியிலும் அவள் அணிகீதரமாக திரும்ப திரும்ப ஒரே பதிலையே சொன்னாள் .

கனகேஸ்வரி விரக்தியடைந்தாள் .

தன்னால் கிடைக்கும் சீதனக்கிற்காகவே மகாலிங்கம் கன்னுடைய காதலைக் கைவிட்டார் என்ற முடிவுக்கு அவள் வரவேண்டியதாயிற்று .

இதன்பின் மகாலிங்கத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் புண்புணையே குறிக்கோளாக கொண்டவர் என்ற வெறுப்பு ஏற்படுவதை அவளால் தடுக்க முடியவில்லை .

வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் கனகேஸ்வரி மகாலிங்கத்தைக் குத்திக் காட்டினாள் . தனது உறவினர்கள் முன்னாலேயே மகாலிங்கத்தை ஏளனம் செய்தாள் .

மகாலிங்கத்தின் குடும்பத்தினரை வெறுத்து ஒதுக்கினாள் .

மகாலிங்கம் ஆரம்ப நாட்களில் மும்முரமாக அவளை எதிர்த்தார் . நாளைடவில் சோர்வடைந்தார் .

மனச்சாட்சியும் அவருடன் பேசியிருக்க வேண்டும் . அதன்பின் அநேகமாக அவர் மெளனியாகவே இருந்து கொண்டார் .

அவரது சத்தம் அடங்க கனகேஸ்வரி தனது எதிர்ப்பை அதிகரித்தாள் .

தன்னுடைய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் வேறொரு ஆபத்தை உண்டாவதை அவள் அறியவில்லை .

ஒரே வீட்டில் இருந்தாலும் அவர்கள் கணவன் மனைவியாக இருக்கவில்லை .

சுவர்களுக்குள் இருந்த விசயம் நாளைடவில் ஊர் முழுவதும் தெரிய வந்தது .

மகாலிங்கத்தின் குடும்பத்தினர் அவளை வில்லியாக உருவகப்படுத்தி தமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு பிரச்சாரம் செய்ததில் கனகேஸ்வரி இன்னும் கொதித்துப் போனாள் .

வாய் சண்டையில் தொடங்கியது பேச்சுவாக்கைகளையே

முறித்தது .

தான் நன்றாக அவரைப் பழி வாங்கி விட்டேன், வெற்றி கிடைத்த விட்டது என்ற இறுமாப்பில் கனகேஸ்வரி பூரித்த போது தான் வதந்திகளாய் சில செய்திகள் காதில் விழுந்தன .

வதந்திதானே என்று கனகேஸ்வரி அலட்சியமாக இருந்தாள் .

ஆனால் ஒரு நாள் வதந்தி உருவமாகி இவளுடன் நேரே கதைத்த போது கனகேஸ்வரி தவிச்சுப் போனாள் .

16

ரவீந்திரன் உடைகளை இஸ்திரி பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் .

வானொலியில் நேயர் விருப்பம் நடந்து கொண்டிருந்தது .

நந்தினி சுஜாதா வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள் .

சில மாதங்களிலேயே இருவரும் உயிர் கோழிகளாகி விட்டார்கள் . நந்தினி சிங்களம் படிக்கக் கொண்டதோடு சுஜாதாவுக்கு தமிழும் சொல்லிக் கொடுத்தாள் .

அவர்களின் உண்புவகைகளை தான் பழகிக் கொண்டதுடன் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்தாள் .

நந்தினியை சுஜாதா வீட்டில் ஒரு குடும்ப அங்கத்தினராகவே கண்டிக்கக் கொண்டார்கள் .

அரசியல்வாதிகளின் கத்தல்களை செவிமடுக்காததாலும், பத்திரிகைகள், வானொலியில் கவனம் செலுத்தாததாலும் இனம், மதம், மொழி எல்லாம் அவர்களுக்கு பிரச்சனையாயிருக்கவில்லை .

தாங்கள் ஏதாவது விசேசங்களுக்குப் போகையில் நந்தினியையும் கூட்டிப் போக அவர்கள் மறப்பதேயில்லை .

இவர்களின் நட்பு ரவீந்திரனுக்கு ஒருவகையில் சந்தோசத்தை தந்தாலும் இன்னொருவகையில் அதிருப்தியையும் அளித்தது .

தெரிந்தவர்கள் யாருமே இல்லாத இடத்தில் நந்தினிக்கு இப்படி ஒரு துணை கிடைத்திருக்கிறதே என்பதில் சந்தோசம் .

இப்படி ஒரு துணை கிடைத்தபடியால்தான் நந்தினி கனகேஸ்வரி வெளியே புறப்பட்டாள் போகிறாள் என்பதில் அதிருப்தி .

தன்னிடம் அம்மதி கேட்காமல் அவள் நடந்த கொள்வதைப் பார்க்கையில் அவள் தன்னை மதிக்கவில்லையோ என்று அவள் நினைக்க வேண்டியிருந்தது .

முன்பொருநாள் அவளைக் காலிமுகத்திடலில் சந்தித்த காட்சியை நினைவுகூர்ந்தான் .

அவளுடன் ஒரு இளைஞன் நிற்பதைப் பார்த்த விட்டு அவசரமாக அவர்களைத் தேடியது . அவர்களை கண்டுபிடிக்கவும் நந்தினியுடன் நின்றது இளைஞன் அல்ல இளைஞி சுஜாதா தான் என்பதை அறிந்த ஆறுதல் அடைந்தது .

அன்று மட்டும் தான் அவர்களைத் தேடி நேரில் பார்க்காமல் போயிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதையே அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை .

சந்தேகம் பொல்லாதது என்று சொல்லிக் கொண்டான் .

நந்தினி அவளுக்குப் புதுராகவே இருந்தாள் .

சாவகச்சேரியிலிருந்த நந்தினிக்கும் வெள்ளவகையிலிருக்கும் நந்தினிக்கும் நிறையவே வேறுபாடுகளை அவன் கண்டான் .

அவள் ஏன் இப்படி நடந்தது கொள்கிறான் என்பதை அவனால் புரிந்தது கொள்ளவே முடியவில்லை .

அவளுடைய நடவடிக்கைகளை ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்ததில் ஒரு உண்மை அவளுக்குப் புரிந்தது .

அதாவது எதைச் செய்யக் கூடாது என்று அவன் தருக்கியிருக்கிற அதை வலக்கட்டாயமாக நந்தினி செய்கின்றாள் .

அப்படியாலும் அவள் என்னை மதிக்கவில்லையா ?

அல்லது வேண்டுமென்றே சூத்திரமுட்டி பரீட்சித்துப் பார்க்கிறாளா ?

அல்லது என்னை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையா ?

இந்தக் கேள்வி பிறந்ததும் ரவீந்திரன் நிகரானிக்கான் . தனது திருமணத்தை திரும்ப நடாத்திப் பார்த்தான் .

பெண் தயார் என்று அப்பா, அம்மா கடிதம் போட்டது .

ஊருக்குப் போனதும் நந்தினியின் படக்கை மட்டும் காட்டியது .

தரகர் மூலமாகத்தான் எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடக்கின்றன என்பதை அறிந்தது .

ஒரே ஒரு முறை மட்டும் அப்பாவுடன் நந்தினி வீட்டுக்குப் போய் தேநீர் குடித்து விட்டு வந்தது .

நந்தினியின் கழுத்தில் தாலி அணிவித்தது .

எல்லாமே அவசரமாக நடந்த முடிந்த விட்டன .

இடையில் ரவீந்திரனும், நந்தினியும் மனம் விட்டுக் கதைப்பதற்கே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை .

இது பெரிய தவறு என்பதை ரவீந்திரன் இப்போதுதான் உணர்ந்தான் .

அவளுக்கு இந்த திருமணத்தில் விருப்பமில்லாமல் இருந்து பெற்றோர் கட்டாயப்படுத்தி சம்மதிக்க வைத்திருக்கலாம் .

அல்லது வேறு யாரையாவது காதலித்திருக்கலாம் .

வித்தியாசமான மனம் நாசியைத் தாக்க ரவீந்திரன் எண்ணங்களிருந்து வெளியே வந்தான் .

அவனுடைய அழகான மேற்சட்டை எறிந்து போயிருந்தது .

அவசரமாக இஸ்திரிகைப் பெட்டியை ஊக்கி அதற்குரிய இடத்தில் வைத்தான் . எறிந்த போன சட்டையை கலலையுடன் கதிரையில் வைத்தான் .

அவனின் தொடர்ந்து இஸ்திரி போட முடியவில்லை .

மனம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது . திரும்ப திரும்ப ஒரே கேள்வி அவனை உபத்திரவப்படுத்தியது .

'நந்தினி யாரையாவது காதலித்தாளா?'

அவள் நடந்து கொள்ளும் முறைக்கு இந்த ஒரு காரணத்தை கவிர வேறெதையும் ரவீந்திரனின் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை .

இஸ்திரிகைப் பெட்டியுடனான மின் இணைப்பை சண்டிதா விட்டு சோர்வுடன் கதிரையொன்றில் அமர்ந்தான் .

தலையை வலித்தது .

மறுபடி யோசனைகள் . யோசனைகள் .

முதல் தவறுகள் மீதே என்பதை ரவீந்திரன் உணர்ந்தான்.

அப்பா, அம்மா சொல்லி விட்டார்களே என்பதற்காக அவசரமாக யாரோ ஒரு பெண்ணை மனைவியாக்குவதா?

பெண் என்றால் அவளுக்கென்று விருப்பு, வெறுப்புகள் இருக்கக்கூடாதா? அவளாகவே சொல்ல வெட்கப்பட்டாலும் என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா என்று நாலைசு தைரியமாகக் கேட்டிருக்கலாமே?

அந்த நேரம் என்னுடைய மூளை எங்கே போய்விட்டது?

முன்பின் அறிமுகமில்லாத பெண் என்னை கட்டாயமாக விருப்புவாள், எனக்கு கட்டுப்பட்டு நடப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தது எனது முட்டாள்தனம் தானே?

சீ. எவ்வளவு படித்தது என்ன பிரயோசனம். என்னுடைய திருமணத்திலேயே அறிவீனமாக நடந்தது கொண்டேனே?

ரவீந்திரன் தன்னையே நொந்தது கொண்டான்.

இந்தச் சிக்கலுக்கு எப்படித் தீர்வு காண்பது?

இன்றே நந்தினியுடன் மனம் விட்டுக் கதைத்து விடுவது. அவளது முடிவுகளுக்கேற்ப பின்னர் நடந்தது கொள்வது.

இப்படி முடிவெடுத்தபின் ரவீந்திரன் ஓஸ்திரி செய்யப்பட்ட, படாத உடைகளை எடுத்ததுக் கொண்டு போய் அலமாரிக் குளி அடுக்கினான்.

அலமாரியை முடிவிட்டுத் திரும்பியபோது கட்டிலுக்கு கீழிருந்த சூட்டுகேஸ் அவன் கண்ணில் பட்டது.

குனிந்து அதை வெளியே எடுத்தது திறந்து பார்த்தான்.

அடியில் பத்திரிகைக் கண்டொன்றைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

முடப் போகையில் மூலக்டுள் ஒளித்திருந்த சிறிய பூச்சியொன்றை அவதானிக்க விட்டான். அப்படியே சூட்டுகேசை கவிழ்த்து தட்டினான்.

பூச்சி, பத்திரிகைக் கண்டுடன் ஒன்றொரு கண்டும் கீழே விழுந்தது.

ரவீந்திரன் சூட்டுகேசை முடி பழைய இடத்தில் வைத்தான்.

பத்திரிகைக் கண்டுடன் இருந்த மற்றைய கண்டை கையில்

எடுத்த போசுதான் அது ஒரு புகைப்படம் என்று தெரிந்தது .

ரவீந்திரன் ஐச்சரியத்தினால் பார்த்தான் .

இவ்வரை இவனுக்குப் பழக்கமில்லாத இடங்களின் முகம் .

இது எப்படி நந்தினியின் தூட்கேசில் வந்தது என்று அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வெளிக்கதவு திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது .

ஏராளமான கேள்விகளுடன் ரவீந்திரன் தயாரானான் .

17

"கொப்பரும் கொம்மாவும் சண்டையாம்"

"ரண்டு பேரும் கதைக்கிறேலயாம்"

பழகிப் போன, பழசாகிப் போன கேள்விகள் .

இவன் ஒரங்கிப் போனதும் தரத்தி வந்தது குத்தி விடுகின்றன .

ஏன்?

அவன் மனம் அலறியது .

என் எல்லோரும் என்னை சித்திரவதை செய்கிறீர்கள்?

வீட்டில் இல்லாத நிம்மதியை பாதையில் தேடினால் அதற்கும் விடமாட்டீர்களா?

இவனுக்கு உரத்ததுக் கத்த வேண்டும் போலிருக்கிறது . ஐதல் கத்தவில்லை .

அழவேண்டும் போலிருக்கிறது . ஐதல் அழவில்லை .

உணர்வெல்லாம் வற்றி விட்டது . மனம் மரத்திப் போய் விட்டது .

தனிமை .

தேவை தனிமை மட்டுமே .

கேள்விகள் கேட்கப்படாத, தொந்தரவுகள் இல்லாத ஒரு இடம் தேவை .

"ஊரவர்களே, நான் உங்களுக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்

என் என் னை னுண்புறத்தினிற்றீர்கள்? அருகீதவர்களின் பிரச்சனைகளை வம்பளப்பதில் உங்களுக்கு என்ன இன்பம்?

நான் மறக்க விரும்புவதை கேள்விகளால் நினைவுட்டுவதில் உங்களுக்கு என்ன அக்கறை? ஒரே கேள்விகளையே திரும்ப திரும்ப கேட்டு உங்களுக்கு அவக்கவில்லையா?

உங்கள் வீட்டுப் பிரச்சனைகளை முதலில் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அருகீத வீட்டிற்குள் அநாகரிகமாக எட்டிப்பார்க்காதீர்கள்.

முகம் தெரியாத நபர்களுடையெல்லாம் இவன் சபிஷ்டக் கொண்டிருந்தான். அவனது உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாக இருக்க எந்த மனமும் தயாராக இல்லை.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல வீட்டைத் தவிர்த்து வெளியிலேயே தங்க ஆரம்பித்தான்.

இதையும் அவன் பெற்றோர் கண்டு கொள்ளவில்லை.

"பிள்ளையே வளக்கத் தெரியேல. சும்மா கதிரைக்குப் பாரமா சா பிட்டுக் கொண்டிருக்கோ" என்று அம்மாவும்,

"வீட்டில் என்ன வெட்டிப் புருங்கிறாய்? பிள்ளையே நீ கவனிச்சா என்ன" என்று அப்பாவும் அடிபட்டுக் கொண்டார்களே தவிர பிள்ளைகளில் அக்கறை காட்டவில்லை.

இது இவனுக்கு வசதியாகவே போய் விட்டது.

ஒரு ஆதரவைத் தேடித்தான் இவன் வெளியே நடமாடுகிறான். என்றவன் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்.

தேடுதல் வீண் போகவில்லை.

இவனைப் புரிந்து கொண்ட இதயம் ஒன்று கண்ணை அடையாளம் காட்டியது.

இந்த ஆதரவு இவனது வீட்டில் தெரிய வந்த போதுதான் பெற்றோர் விழிப்படைந்தார்கள்.

ஆனால் காலதாமதமாகிவிட்டது.

18

கடிதத்தைப் பிரித்த விசுவநாதன் படித்ததும் திருக்கிட்டார்

"என்னடா ஓசு. பிள் னையார் படிக்க குரங்கு னவக்கோட வந்த நிக்குது"

"என்னப்பா உங்கட பாட்டில கதைக்கிறியள்? பிள் னையார் எப்ப துவக்கு வைச்சிருந்தவர்?" கேட்டுக் கொண்டே வந்த மனோம்ணி அப்போதுதான் அவர் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்தாள்.

"ஆரப்பா கடிதம் போட்டது?"

"பழனியப்பா. கொஞ்சம் பேசாம கிட. நான் ஏதோ சிந்தனை யில் இருக்கிறேன்" விசுவநாதன் எரிந்தார்.

'சீ. ஒரு விசயத்தை மறைக்கப் போய் இப்ப என்ன சிக்கல் வந்திருக்கு. என்றை புத்தியை வடிவான செருப்பால அடிக்க வேணும். அப்பவே வேஷிபிள் னை அண்ணை படிச்சுப்படிச்சுச் சொன்னவர். நான்தான் மடத்தனமாய் பிழை விட்டேன்.'

"கருதாசி ஆர் போட்டதெண்டு கேக்கிறேன். கத்திரியள். ஆரப்பா போட்டது?" மனோம்ணி விடவில்லை.

"இந்தா பிடி. கொண்டு போய் வைச்சுப் பாடமாக்கு" கடிதத்தை நீட்டினார் விசுவநாதன்.

'கருதாசியைக் கேட்டா இந்த மறுசன் ஏன் வள்ளெண்டு பாயுறார்' மனோம்ணி புறுபுறுத்துக் கொண்டே கடிதத்தைப் படித்தாள்.

முழுவதையும் வாசித்த முடித்தவுடன் மனோம்ணியின் முகமே மாறிவிட்டது.

"என்னப்பா பெடியன் புணக்கதையெல்லாம் எழுதியிருக்கிறாள்?" மனோம்ணி பதறினாள்.

"கவிதை சரிவரேல போல. அதுதான் கதையில் தொடர்ச்சியிருக்கிறேன்"

"நான் அந்தரப்படுறேன். நீங்கள் பசிடி விடுறியள்"

"என்றை பசிடி சரியில்லாட்டி நீ விடு"

"ஜயோ மண்டை வெடிக்குது. உங்களுக்கென்னப்பா பிடிச்சிட்டது?"

"அதுதான் எனக்கும் தெரியேல. கொஞ்சம் பொறு .

ஆரேன் வந்தா கேப்போம்"

மனேன்மணிக்ஞ்சு த லையப் பிய்தீசுக் கொண்டு ஓட வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் ஏற்கெனவே அநேக மயிர்கள் காணாமல் போயிருந்ததால் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு அறைக்குள் போய் விட்டாள்.

விசுவநாதன் ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பப்பாசிப்பழத்தில் சுரங்கம் அமைக்கும் காகம், சாகச விளையாட்டுக் காட்டும் அணற்பிள்ளைகள், தேடுதல் வேட்டை நடாத்தும் மரங்கொத்தி எலுமே அவர் கவனத்தை கவரவில்லை. சிக்கலை எப்படித் தீர்க்கலாம் என்பதில் ஒரே குறியாக இருந்தார்.

"வேலப்பிள்ளை அண்டையை உதவி கேட்போமோ? அவர் என்னத்தைச் செய்யிறார்? விசயத்தைச் சொன்னால் அந்தாளர் என்மேல்தான் பாயும்."

"அப்ப என்ன செய்யலாம்?"

"ஆ. இப்படிச் செய்தா என்ன? பிரச்சனைக்கு காரணமே குமார் தானே. அவனையே நேர போய் பிடிச்சா சரி. ஆனால் விவாசம் தெரியாதே. எப்படிக் கண்டு பிடிக்கிறது?"

விசுவநாதன் தனக்குள் கேள்வி பதில் நிகழ்ச்சி நடாத்திக் கொண்டிருந்தார்.

தாகம் எடுத்தது.

"மனேன்மணி கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டா" என்று உள்ளே பார்த்துக் குரல் கொடுத்தார்.

"சினதீசுக்கிற றங்கிக் குடியுங்கோ" உள்ளேயிருந்து பதில் உடனே வந்தது.

"அப்படியும் செய்யலாம்" என்று புறப்பட்டவருக்கு கொஞ்ச நேரத்தின் பின்தான் பதில் புரிந்தது.

"பிறகென்ன மனுசிக் கும் பகிடி விடத் தெரியுமா" என்றவாறு சமையலறைக்குப் போனார்.

19

கனகேஸ்வரி பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் காத்திருக்கிறார்கள்.

வரிசை அமைக்கக் கூடிய முறையில் சனங்கள் இல்லை. அங்கொங்கொன்றும் இங்கொன்றமாக கொஞ்சம் பேர் சிதறியிருந்தார்கள்.

கடைகள் கதவுகளை திறந்திருந்தன. டிரைவர்கள் நிதானமாக டிரைவ் கொண்டுருந்தார்கள்.

மினிபஸ்கள் வழக்கம் போல் பிரயாணிகளை வருத்தி அழைத்தன. ஏற்கெனவே ஏறி இருந்தவர்களுடன் வட்டமடித்தன.

பாதையில் பொருட்களைப் பரப்பியிருந்த சின்ன வியாபாரி ஒருவன் தள்ளி நின்ற பீடி குடித்தான்.

கனகேஸ்வரி பக்கத்தில் நின்ற பருத்த மனிதரிடம் நேரம் கேட்டாள்.

கடிகாரம் இல்லை என்று அவர் வருத்தப்பட்டார்.

இடப் பக்கத்தில் நின்ற பெண் தாலுகவே நேரம் சொன்னாள்.

அவளுக்கு நன்றி சொன்ன கனகேஸ்வரி அவளை நான் முன்பு என்கோ சந்தித்ததாக உணர்ந்தாள்.

நெடுநேரம் அவளை உற்றுப் பார்ப்பது அநாகரிகமானது என்று முகத்தை திருப்பினாலும் அவளையே நினைத்தாள்.

தாமதமாக பஸ் வந்தது.

எல்லோரும் ஏறி ஜன்னல் பக்கம் தேடினார்கள்.

சாரதியும், நடத்தினரும் தேநீர் குடித்துவிட்டு வந்ததும் பஸ் புறப்பட்டது.

கனகேஸ்வரியின் அருகிலேயே அந்தப் பெண்ணும் அமர்ந்திருந்தாள்.

பஸ் விநாயகம்.

"நீங்க எங்க இறங்குறீங்க?" கனகேஸ்வரி பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

இடத்தைச் சொன்னவள் அருகே கேள்வியை தானே கேட்க

டாள் .

"உங்களை எங்கயோ கண்ட மாதிரி இருக்கு. எங்க படிச்ச
னிங்கள் ? "

அவள் கேட்டதும் கனகேஸ்வரிக்கு ஐச்சரியமாகப் போய்
விட்டது. தான் கேட்க இருந்த கேள்வியை அவளாகக் கேட்டதில் வியப்பு .

கனகேஸ்வரி பாடசாலை யின் பெயரைச் சொன்னதும் அவள்
சந்தோசித்தாள் .

"அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில்தான் நாடும் படிச்சதான். நீங்க
கனகேஸ்வரி தானே ? "

கனகேஸ்வரி தலையாட்டினாள் .

"நான்தான் வசந்தி. என்ன மறந்தது போனியள் போல ? "

பெயரைக் கேட்டதும் தான் கனகேஸ்வரிக்கு ஞாபகம் வந்
தது .

அதனைத் தொடர்ந்து 'நெஞ்சில் நிறைந்தவை', 'நினைவுட்டு
கிறோம்' நிகழ்ச்சிகள் ஐரம்பமாயின .

வகுப்பறைகள், ஐசிரியர்கள், கூடப்படித்தவர்கள்

வினாயாட்சுப் போட்டிகள், கலைவிழாக்கள்

வசந்தியும், கனகேஸ்வரியும் வெவ்வேறு வகுப்பில் படித்தா
லும் கலைவிழா ஒன்றில்தான் இணைந்து கொண்டார்கள் .

நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களில் ஒவார்களும் பங்கேற்றி
ருந்தார்கள் .

இருவரும் பாடசாலை வாழ்க்கையை நினைவுகூர்ந்து சந்தோ
சித்தார்கள் .

பஸ் பள்ளங்களில் இறங்கி ஏறிக் கொண்டிருந்தது .

"நீங்கள் ஒ.எல்.எ.சீ.த உடன பள்ளிக்கூடம் விட்டீயாள்
என்ன ? "

"ஓம்"

"பிறகென்ன செய்தனியள் ? "

"கலியாணம்தான்"

இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள் .

"நீர் தொடர்ந்து படிச்சனீரே?" கனகேசுவரி வசந்தியை விசாரித்தாள் .

"ஒரு வருசம் ஏ . எல் படிச்சனீ . பிறகு விட்டீட்டு ஜ . சி . எம் . ஏ . படிச்சனீ . கொஞ்ச நாளை யால அதையும் விட்டிட்டனீ ."

"இப்ப என்ன செய்யறீர்?"

"ரெக்ஸீரைல் ஒண்டில வேலை செய்யறன்"

"மறி பண்ணியீரா?"

"இன்னும் இல்லை . எல்லாத்திக்கும் நேரம் , காலம் வர வேணுமே"

"எப்ப வரும்"

"இப்ப வரும் போல இருக்கு" வசந்தி வெட்கப்பட்டாள் .

"லவ் ஏதேனுமோ?"

வசந்தி இன்னும் அதிகமாக வெட்கப்பட்டாள் .

"பிரச்சனையள் ஒன்றும் இல்லையோ?"

"இப்ப கொஞ்ச நாளாத்தான் பழகுறோம்"

"ஆள் எப்பிடி"

"நல்ல மனுசன் . விடிய நான் வேலைக்கு வாற பஸ்ஸில்தான் அவரும் வேலைக்கு வாறவரீ . பிள்ளேரமும் அப்பிடித்தான் . நான் வேலை முடிச்ச வாற பஸ்ஸில்தான் அவரும் வாறவரீ ."

"ஒரே இடத்தில்தான் வேலை செய்யறியீளோ?"

"சீச்சீ . அவர் வேற இடத்தில . சந்திக்கிறாசு மட்டும் தான் பஸ்ஸில ."

"ஓகோ . இது பஸ் காதல்"

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள் .

குறுக்கே போன மாடொன்றுக்காக தர்ப்பு போட்ட பின் சாரதியின் "தகாதவார்த்தைகளுடன் பஸ் பயணத்தை தொடர்ந்தாள் .

மரங்கள் விரைந்து விரைந்து பின்னேக்கிப் போயின .

மின்சார கம்பிகள் பாணிகாப்பாக கூடவே வந்து கொண்டு இருந்தன.

புள்ளிகள் அடிகள் குறைந்து கொண்டே வந்தார்கள்.

நடத்தினர் கைவிரல்களுக்குள் வைத்திருந்த தாளிகளை எச்சில் தொட்டு எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

"என்றை அடர்சைத் தாறன். இங்கால வந்தா வாங்கோ" வசந்தி பேனையையும், கடுகாசிக் கண்டையும் கைப்பையில் தேடினள்.

அப்போது எதேச்சையாக உள்ளேயிருந்த புகைப்படம் ஒன்று கனகேரிவரியின் கண்களில் பட்டது.

மாநிறமாய், சுருள் முடிபுடன் மகாலிங்கம் சிறிக்குக் கொண்டிருந்தார்.

20

ரவீந்திரன் சொல்வதை பியதாச கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த அறையில் அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

அவர்களுக்கு அப்போது மதிய போசன இடவேளை.

திறந்த வைக்கப்பட்டிருந்த சாப்பாட்டுப் பெட்டிகளிலிருந்து சாப்பாடுகள் அவர்களைப் பசியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

"அந்தப் படம் யாருடையது என்று கேட்டதற்கு நந்தினி என்ன சொன்னாள்?" பியதாச திரும்பவும் கேட்டான்.

"குமாருடையது என்று சொன்னாள்" ரவீந்திரனின் குரலில் சோர்வு, விரகத்தி இரண்டும் கலந்த இழையோடின.

"பின்னர் என்ன நடந்தது? ஒவ்வொன்றாக விபரமாகச் சொல்" பியதாச சாப்பாட்டில் கை வைக்கவில்லை.

ரவீந்திரன் எங்கோ வெறத்திப் பார்த்துக் கொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"யார் இந்த குமார் என்று கேட்டேன். உங்களுக்கு ரேகா மாதிரி எனக்கு குமார் என்று சொன்னாள்"

"யார் ரேகா?" பியதாச குறுக்கிட்டான்.

"என்னுடைய மாமாவின் மகள்"

"சரி, தொடர்ந்து சொல்"

"ரேகா எனக்கு தங்கை மாதிரி என்றேன். குமார் தனக்கு அண்ணன் மாதிரி என்று சொன்னான். நான் முதலிலேயே கோபமாக இருந்தேன். அவள் எதிர்த்துக் கதைக்கவும் எனக்குத் தாங்க முடியவில்லை. வந்த கோபத்தில் அவளை அடித்து விட்டேன்" ரவீந்திரன் நிறுத்தினான்.

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. இருவரும் இன்னும் சாப்பிட ஆரம்பிக்கவில்லை.

"நீ அடித்ததும் அவள் என்ன செய்தாள்?" பியதாச மீண்டும் ஆரம்பித்தான்.

"அவள் அழவில்லை. இறுதியில் ஆண்களின் குணத்தை நீங்கள் காட்டிவிட்டீர்கள் என்று கத்தினாள். அதன் பிறகு படுக்கை அறைக்குப் போய் கதவை உள் பக்கமாகப் பூட்டினாள்." ரவீந்திரன் நிறுத்தினான்.

அவன் நடந்தவைகளை நினைக்கிற பார்க்கிறான் என்பதை பியதாச தெரிந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் ரவீந்திரன் தாலாகவே ஆரம்பித்தான்.

"அன்றிரவு அவள் சாப்பிடவில்லை. அன்றிரவு அவள் என்னுடன் கதைப்பதில்லை. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. உடனடியாகவே என்னுடைய அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதிப் போட்டு விட்டேன்"

"விவாகரத்தா?" பியதாச அவசரமாக கேட்டான்.

"நான் இன்னும் அந்த முடிவுக்கு வரவில்லை. குமார் என்பவன் யார் எனக் கேட்டுக்கொண்டான் கடிதம் எழுதினான்."

பியதாச நண்பனை பெருமையுடன் பார்த்தான். இப்படி பொறுமையாக இருக்கும் ரவீந்திரனை ஏன் நந்தினி வெறுக்கிறாள் என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

பியதாச ரவீந்திரன் சொன்ன எல்லாவற்றையும் மீள ஆராய்ந்தான். அதன்படி சில முடிவுகள் எடுத்தான்.

ரவீந்திரன் விரும்பாதவற்றை தெரிந்துகொண்டே அவள் அவற்றைச் செய்வதால் வேண்டுமென்றே அவள் ரவீந்திரனுக்கு வெறுப்புட்டுகிறாள்.

ரவீந்திரனில் தான் தங்கியிருக்கவில்லை என்பதைக் காட்டவே அவனிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொள்ளாமல் தன்னிச்சினை நடக்கிறாள்.

எல்லா ஆண்களும் ஒரே மாதிரிதான் என்று அவள் சொல்லிய தால் ஆண்களைப் பற்றிய தப்பிப்பிராயம் ஒன்று அவளில் எப்போதோ ஏதோ ஒரு சம்பவத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிறது .

இந்த சம்பவத்திற்கும் குமார் என்பவனுக்கும் சம்பந்தம் இருக்குமா ?

பியதாச தடயம் ஒன்றை பிடித்தீர்கள் கொண்டாள் .

"நந்தினியுடைய சிநேகிதியின் பெயர் என்ன?" பியதாச திடீரெனக் கேட்டபோது ரவீந்திரன் ஐச்சரியமடைந்தான் .

"சுஜாதா"

"ரவீந்திரன் நீ ஒரு உகலி செய்வாயா?"

"என்ன?"

"நான் சுஜாதாவை சந்திக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்"

"செய்யலாம் . என்ன விசயம்?"

"அதைப் பின்னர் சொல்கிறேன்" என்ற பியதாச சந்திப்புக் கான இடம், தேதி, நேரம் போன்ற விபரங்களைக் குறிப்பிட்டாள் .

அதன் பின் இருவரும் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள் .

21

மதிய உணவை முடித்தீர்கள் கொண்ட பின் மகாலிங்கம் கட்டி வந்து விட்டார் .

சூக்கம் வரவில்லை .

நேரே மேலே தெரியும் கூரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் .

விரகீதி .

ஒவ்வொரு நாட்களும் அவரை விரகீதியின் உச்சிக்கு அழைத்துப் போய்க் கொண்டிருந்தன .

கடந்த காலங்கள் மறு ஓளிபரப்பாசிக் கொண்டிருந்தன .

'நான் செய்தது தவறு?'

ஆம்மா இல்லாத, பிரயோசனமற்ற அப்பாவை வைத்திருக்கும் சகோதரர்களுக்காக நான் உதவி செய்ய விரும்பியது தவறு?

திருமணம் செய்து கொண்ட பின் பிறந்த வீட்டை கட்டாயம் மறக்க வேண்டுமா?

ஏன் நான் இப்படி தண்டிக்கப் படுகின்றேன்?

இல்லை. நான் தவறு செய்ததான் இருக்கின்றேன்.

சீதனம் ஒன்றை மட்டும் எதிர்பார்த்து என்ன காதலைத் துறந்தது முதல் தவறு.

திருமணம் செய்து கொண்டபின் குடும்பத்தில் முழு அக்கறை காட்டாமல் சகோதரர்கள் என்ற வட்டத்திற்குள்ளேயே சுற்றி வந்தது அருகீத தவறு.

எனது சகோதரர்களுக்காக நான் தியாகம் செய்திருக்கின்றேனா? இல்லை.

உண்மையிலேயே எனது சகோதரர்களுக்காக வாழ வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தால் எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் அவர்களுக்காகவே என்னை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.

அதுதான் உண்மையான தியாகம்.

ஆனால் நான் செய்ததென்ன?

எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொண்டு, அதில் வந்த வருமானத்தை எனது பிறந்த வீட்டுக்கு செலவழிக்கின்றேன். இது தவறல்லவா?

இதை விடவும் பெரிய தவறு செய்திருக்கின்றேன்.

பின்னைகளை பெற்ற பின் கூட இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்தேனே.

ஆனால் இதற்கு காரணம் மனைவிதானே. வீட்டில் அவள் என்னை புறக்கணிக்கிறாள் என்று தானே நான் இன்னொரு பெண்ணை நாடினேன்.

அப்படிப் பார்த்தால், நான் மனைவியை புறக்கணிக்க போது அவள் வேறு ஆணைத் தேடிப் போகவில்லையே.

இன்னொரு பெண்னை நான் நாடியிருக்கின்றேன் என்று தெரிந்ததும் அதே பெண்னையே வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த எங்கள் குடும்பத்தை நாடுக்காக அடையாளம் காட்டினோள்.

அந்த பண்புள்ள மனைவியையா நான் புறக்கணித்தேன்?

தவறுகள்.

தவறுகள்.

பல தவறுகள். அவற்றுக்கு நான் துட்டிக் கொண்ட பெயர் தியாகம்.

இவ்வளவு நாளும் எப்படிப்பட்ட ஒருளில் இருந்திருக்கின்றேன். இவற்றுக்கெல்லாம் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்யப் போகின்றேன்?

என் மனைவி என்னைத் தண்டிக்கட்டும்.

என்றாவது அவள் என்னை மன்னிப்பாள். அசுவரை நான் காத்திருப்பேன். காத்திருக்க வேண்டும்.

மகாலிங்கம் கண்களை சூடைக்கிக் கொண்டார்.

"உங்களைத் தேடி ஆக்கள் வந்திருக்கின்றன" கனகேசுவரி உள்ளே வந்து அறிவிக்கப் போட்டுப் போனார்.

மகாலிங்கம் எழுந்த வெளியே போனார்.

கூடத்தில் விசுவநாதனும், வேலூப்பிள்ளையும் கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர்.

"ஆ. நீங்களே. கனகாலத்திற்குப் பிறகு" மகாலிங்கமும் கதிரையொன்றில் உட்கார்ந்தார்.

"சுகங்கள் எப்பிடி?" போன்ற சம்பிரதாயமான பேச்சுகள் ஆரம்பமாகின.

"மருமகன் லெற்றர் போட்டவரே?" மகாலிங்கம் அக்கறையாக விசாரித்தார்.

"போட்டகாலதான் பிரச்சினையே" விசுவநாதன் சொன்னார்.

"எனக்கு விளங்கேல" புரியாமல் கேட்டார் மகாலிங்கம்.

"எங்களுக்கும் விளங்கேல. அதுதான் உங்களிட்ட வந்தவர்கள்"

வேஷ்பிள் னே மேலும் சுவாரசியமாக்கினார் .

மகாலிங்கத்திற்கு உண்மையிலேயே ஒன்றும் புரியவில்லை . ஆளுவம் அவர்கள் ஒரு சிக்கலுடன் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் .

"இப்ப வந்திருக்கிற பிரச்சினை குமாராலதான்"

"குமார்" என்று சொன்னவுடனேயே மகாலிங்கத்தின் முகம் மாறி விட்டது .

"அவனுக்கும் எங்களுக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லையே . பிறகெப்படி பிரச்சினை வரும்? மருமகனுக்கு குமாரினை விசயம் தெரிஞ்சிருந்தோ?"

"அது தெரியாதபடியாத்தான் பிரச்சினையே "வேஷ்பிள் னே விடுகதை வினையாட்டு வினையாடலார் .

"என்னைக் குழப்பாதையுங்கோ . விசயத்தை வடிவா விளக்கமா சொல்லுங்கோ" மகாலிங்கம் குழம்பிப் போயிருந்தார் .

"ரவி நந்தினினைரை சூட்கேசுக்கால குமாரினைரை போட்டோவை எடுத்திருக்கிறார் . குமார் ஆர் எண்டு கேட்டதுக்கு அவள் விசர் பெட்டை தெரியாதென்றிருக்கிறார் . அவனுக்கு வேற சந்தேகம் வந்திருக்கிறது . அதால தான் குமார் ஆர் எண்டு கேட்டு எழுதியிருக்கிறார்" விசுவநாதன் விளக்கினார் .

அதன்பின் அங்கே மொளம் நிலவியது . ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் .

வேஷ்பிள் னே உள்ளே பார்த்து "பிள் னே" என்று கூப்பிட்டு தண்ணி கொஞ்சம் என்று சொல்லவதற்கு முன் கனகேஸ்வரி தேவர் கொண்டுவந்தார் .

"இப்ப என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கிறியள்?" மகாலிங்கம் கேட்டார் .

"உண்மையை சொல்லி விட்டுடலாம்" வேஷ்பிள் னே சொன்னார் .

"அதை நாங்கள் எழுதறதை விட குமாரே எழுதிப் போடுறது நல்லது . ஏனென்தா இனி நாங்க என்ன சொன்னாலும் அவன் நம்ப மாட்டான்" விசுவநாதன் தன்னுடைய யோசனையைத் தெரிவிக்கார் .

"அவனுக்கும் எங்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லையே

ண்டிருக்கேக்க எப்பிடி நாங்கள் அவனிடப் போறது?" மகாலிங்கத்தின் குரலில் வெறுப்பிருந்தது.

"நீங்கள் அப்பிடிச் சொல்லக் கூடாது. இது உங்கட மகளி ன்ரை வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. நீங்கள் பிடிவாதம் பிடிக்கிறதால உங்கட மகளினை வாழ்க்கைதான் பாழாய் போகும்"

"வேலப்பிள் னை அண்ணை சொல்லறது சரிதான். நந்தினி ஐர்? உங்கட மகள். அவளின்ரை விசயமாய் குமாறை சந்திக்கிறதாக்கு ஏன் யோசிக்க வேணும்" விசுவநாதனும் மகாலிங்கத்தை வழிக்கு கொண்டு வர முயன்றார்.

மகாலிங்கம் யோசிக்கக் கொண்டிருந்தார்.

மற்றவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"சரி. எல்லாருமாய் போவம்" மகாலிங்கம் சம்மதித்தார்.

"நானும் வாறன்" கனகேஸ்வரியும் ஆயத்தமானார்.

22

கதிரவன் கடலில் இறங்குவதற்குத் தயாராகவிட்டான். அது லுல் வானம் மஞ்சள் பூசியிருந்தது.

இந்தச் சேதியைத் தெரிவிக்க வேகமாக வந்த அலைகள் கரையை அண்மிக்கையில் தயங்கி பின் அடங்கி விட்டன.

சிறுவர்கள் பாதணிகளை தண்ணீரில் மிதக்க விட்டு அவை கா அமல் போகையில் தேடினார்கள்.

சுண்டல் சுடசுட விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தது. அன்னாசிப் பழத்தில் ஒருவர் மீனாகாய் பொடி பூசிக் கொடுத்தார்.

பாம்புகள், பெட்டிகள், எல்லாம் ஆகாயத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

இடது பக்கமிருந்து முன்னாலு பீரங்கியருகே பியதாச காத்திருந்தான்.

அவன் கண்கள் காலிமுகத்திடலில் சுற்றலா செய்தன.

நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்ட சூரியன் இன்னம் கீழே இறங்கியது.

"நீங்கள் தானே பியதாச?"

மிக அருகாமையில் கேட்ட குரலால் கவனம் சிதறி திரும்பினான் பியதாச.

அவன் பக்கத்தில் அழகிய பெண்ணொருத்தி நின்றிருந்தாள்.

"நீங்கள் சுஜாதானே?" பியதாச கேட்டான்.

"சுஜாதாவேதான்" சிரித்தாள்.

"அப்படி உட்கார்ந்து பேசுவோமா?"

சுஜாதா சம்மதிக்க இருவரும் மணலில் உட்கார்ந்தார்கள்.

"எப்படி என்னை சரியாக அடையாளம் கண்டு பிடித்தீர்கள்?" பியதாச ஷச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

"முன்னாலு பீரந்திரன்கில் உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லையே"

அவளுடைய அழகும் சிரிப்பும் பியதாசவை என்னவோ செய்தது.

"நான் ஏன் உங்களை இங்கு வரும்படி சொன்னேன் என்று தெரியுமா?"

"எனக்குச் சோதிடம் தெரியாது" சுஜாதா மேலும் புன்முறுவல்களை அன்பளித்தாள்.

பியதாச ரவீந்திரனின் குடும்பத்தில் ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சனையை சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

சுஜாதா கண்களில் ஷச்சரியத்தினால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த இரண்டு சிறுவர்கள் இவர்களை வலம் வந்த பிள் திசை மாறினார்கள்.

ஊரத்தில் ஒரு ஜோடி ஜஸ்சிரீம்களை வீனக்கி கண்களால் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"அவர்கள் குடும்பத்தில் இவ்வளவு பிரச்சனைகள் இருக்கிறதா?" நம்ப முடியாமல் கேட்டான் சுஜாதா.

பியதாச மௌனமாக இருந்தான்.

பகலவன் அரைகுறையாக கடலுக்கு வெளியே தெரிந்தான் .
பெரிய கப்பல் ஒன்று சிறைமுகத்தை கண்டுபிடித்துக் கொண்
டிருந்தது .

வாகனங்கள் வண்ண வெளிச்சங்களைப் பரப்பின .

"நான் ஒன்று சொல்லல் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ள மா
ட்டீர்களே ?" சுஜாதா கேட்டாள் .

பியதாச " இல்லை " என்றான் .

"நந்தினி தனது விருப்பப்படி உடைகள் அனைவதை ரவீந்திரன்
என் விருப்பவில்லை ?"

"நந்தினியின் விருப்பத்தில் ரவீந்திரன் குறுக்கிடவில்லை . உடை
களில் ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்றுதான் வலியுறுத்தியிருக்கின்றான் "

"அது என்ன கட்டுப்பாடு? இப்போது நான் அணிந்திருக்கும்
உடையில் கட்டுப்பாடு இல்லையா ?"

"இப்போது நான் சொல்லப் போவதை நீங்கள் தப்பாக
எடுக்கக் கூடாது . உண்மையிலேயே நீங்கள் அணிந்திருக்கும் உடைகள் எனது
உணர்ச்சிகளை பாதிக்கின்றன . போட்டிருக்கும் உடைகளைப் பொறுத்தும்
மரியாதை கிடைக்கிறது "

"உங்கள் மனது பாதிப்படைவதற்கு நான் என்ன செய்ய
முடியும்? என்னை நீங்கள் வித்தியாசமாகப் பார்க்காமல் சாதாரணமா
கவே பார்க்கலாமே . வெளி உடைகளில் ஒன்றுமேயில்லை . எல்லாவற்றிற்கும்
மனம் தான் காரணம் ."

"நீங்கள் சொல்வது உண்மை . எல்லாவற்றிற்கும் மனம்தான்
காரணம் . மனம் சடப் பொருளல்ல . உணர்ச்சிகள் இருப்பதால்தான் தூண்
டலை வெளிப்படுத்துகிறது . ஒரு பொருளை முற்றாக மறைத்து விட்டால்
மனம் அதைப்பற்றி சிந்திக்காது . அதே போல் முற்றாக வெளிப்படுத்தினால்
ஆர்வம் மங்கிவிடும் . ஆனால் அரைகுறையாக மறைத்தல்தான் பாரத ரமண
பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது ."

தான் கொஞ்சம் அதிகமாக கதைத்து விட்டோமோ என்ற
சந்தேகத்தில் பியதாச சுஜாதாவைப் பார்த்தான் .

பியதாசவின் வார்த்தைகளை சுஜாதா சிந்தித்துக் கொண்டி
ருந்தாள் .

"நீங்கள் நந்தினியின் நெருங்கிய தோழிகளானே ?" பியதாச

பேச்சைத் திசை திருப்பினான் .

"தோழி மட்டும் அல்ல . அவள் எங்கள் வீட்டுப் பெண் போல" சுஜாதா சொன்னாள் .

"மிகவும் நல்லது . உங்களுடைய நெருக்கம்தான் இப்போது உதவப் போகிறது"

"எப்படி ?"

"இவ்வளவு நாட்கள் பழகியும் நந்தினி தனது பழைய நாடக நாய் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள் ?"

"நந்தினியிடம் நான் கேட்கவேயில்லையே"

"இனிக் கேட்கிறீர்கள்"

"அது அநாகரிகம்" சுஜாதா மறுத்தாள் .

"அப்படி ஏன் நினைக்கிறீர்கள் . இது உதவிதானே . கணவன் , மனைவியை ஒன்றுபடுத்த நங்கள் உதவக் கூடாதா ?"

சுஜாதா மீண்டும் யோசித்தாள் .

"சரி . நந்தினியிடம் நான் கேட்கின்றேன் . அவள் சொல்ல விரும்பாவிட்டால் . . . ?" சுஜாதா சந்தேகத்தினால் கேட்டாள் .

"நந்தினி நிச்சயம் சொல்லுவாள் . அதுவும் நீங்கள் கேட்கும் போது மறக்க மாட்டாள் . தவிர பெண்களால் ஒரு விசயத்தையும் அதிக காலம் வைத்திருக்க முடியாதென்பதையும் நான் புத்தகங்களில் படித்திருக்கிறேன்" பியதாச மெல்லிகாச சிரித்தாள் .

"பெண்களுக்கு கிடைக்கும் மரியாதைக்கு புத்தகங்களும் ஒரு காரணம் என்பதை மறக்க முடியாது" சுஜாதா கொஞ்சமாகக் கோபப் பட்டாள் .

"இனிப் போகலாம்" இருவரும் எழுந்தார்கள் .

"ரவீந்திரனுடைய வாழ்வில் நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறீர்கள் ?" சுஜாதா கேட்டாள் .

"நந்தினியை உங்களுக்குத் தெரிவதற்கு முன்பிலிருந்தே எனக்கு ரவீந்திரனைத் தெரியும்"

பஸ் தரிப்பில் இருவரும் வேறவேற எண்களில் ஏறி பிரிந்து போனார்கள் .

23

நந்தினி சமையலறையில் அலுவலாக இருந்தாள் .

வரவேற்புறையிலிருந்த ரவீந்திரன் கையிலிருந்த கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை படித்தான் .

அன்புடன் ரவிக்கு ,

சுகம் விசாரித்துக் கொள்ளுமாவிற்ரு நாங்கள் இவ்வரை சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை . அதற்கு அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது .

இன்ற பகல் உங்கள் தந்தை என்னை வந்த சந்தித்தார் . நீங்கள் அவருக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் காட்டினார் . உங்களுடைய சந்தேகத்தை தீர்க்கவே அவசரமாக இந்தக் கடிதத்தை எழுதினேன் .

உங்களுடைய மனைவி நந்தினி என்னுடைய சொந்த சகோதரியேதான் .

அப்படியால்தான் என்னை ஏன் உங்களுக்குத் தெரியாது? திருமணவிட்டில்கூட நான் ஏன் உங்களை சந்திக்கவில்லை? நந்தினிக்கு ஒரு சகோதரன் இருப்பதை ஏன் எல்லோரும் உங்களுக்கு மறைத்தார்கள்? இப்படியான உங்கள் கேள்விகளுக்கு இந்தக் கடிதம் பதிலளிக்கும் .

எனக்கு இருபத்திஐந்து வயதாக இருக்கையில் வீட்டைவிட்டு நான் வெளியேறி திருமணம் செய்து கொண்டேன் . பிறந்த வீட்டை, ஊரை பொறுத்த வரையில் நான் ஒருகாவி . உதவாக்கரை . இதைப்பற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்படவில்லை . ஏனென்றால் வீட்டையோ, பெற்றோரையோ நான் மதிக்கவேயில்லை . விரும்பவும் இல்லை . வீட்டிலிருந்து வெளியேறியது எனக்கு பிடித்திருந்தது . அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை . அவர்களுக்குப் பிடிக்காததைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை .

என் மீது பெற்றோர்கள் கோபமாயிருப்பதற்கு இன்னொரு காரணம் நான் திருமணம் செய்து கொண்ட பெண் வேறொரு சாதியாம் . நான் சாதியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை . ஒரு பெண்னைத்தான் திருமணம் செய்திருக்கிறேன் . எனக்கு தேவைப்பட்டது அன்புள்ள இகயமே தவிர சீதனமும், சாதியும்ல்ல . உண்மையிலேயே இப்போதுதான் நான் சந்தோசமாயிருக்கின்றேன் .

81

இந்தச் சாதிப் பிரச்சனையால்தான் என்னைப் பற்றி உங்க ளிடம் தெரிவிக்காமல் மறைத்தார்கள் என்பதையும் உங்கள் அப்பாவே இன்று தெரிவித்தார். அவர்கள் பயந்ததிலும் அரித்தம் இருக்கிறது. அழகாக பூத்தகங்கள் எழுதியவர்க்கும், அனல் பறக்க பேசியவர்க்கும் தங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையை எப்படி அமைச்சிக் கொண்டார்கள் என்பதை நான் நேராகவே பார்த்திருக்கிறேன்.

இப்போதுகூட என்னைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிவிக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் உங்கள் மனதில் தங்கையைப்பற்றி தவறான சந்தேகம் வந்த விட்டதால்தான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

இந்தக் கடிதத்திலுள்ள உண்மைகளை நீங்கள் நம்ப வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். ஆனால் நீங்கள் நம்ப மறுத்த இன்னும் ஆதாரங்கள் தேடினால் எதையும் உங்களுக்கு விளக்குவதில் பிரயோசனம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

ஸீரலான உடைகள் போடுவதும், ஆங்கிலம் கதைப்பதும் தான் நாகரிகம் என்று நினைக்காமல், மனைவியுடனும் நாகரிகமாகவும் பண்பாகவும் நடந்து கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
குமார்.

குமாரின் எழுத்துகள் ஒவ்வொன்றும் ரவீந்திரனின் மனதில் பதிவாகியிருந்தன.

தன்னில் நம்பிக்கையில்லாமல் குமாரைப்பற்றி மறைத்தவர்களைக் கோபித்துக் கொண்டான்.

குமாரைப்பற்றிய சந்தேகம் தீர்ந்த விட்டாலும் நந்தினி தன்னை ஏன் வெறுக்க வேண்டும் என்பது அவளுக்கு புரியவேயில்லை.

அவள் அவளை அடித்த நாளிலிருந்து அவள் அவனுடன் சரியாக கதைக்கவேயில்லை.

அவளைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கில் சமையலறையை நோக்கிப் போன ரவீந்திரன்.

நந்தினி குழம்பை ருசி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"இண்டைக்கு மாமா வீட்டை போவதே?" கதவருகே நின்ற படி கேட்டான்.

நந்தினி பதில் சொல்லாது கரண்டியால் குழம்பை சுவாசி

ஊள் .

ரவீந்திரன் மீண்டும் கேட்டான் .

"ரேகாவைப் பாக்கிறார்களே கோ ?" நந்தினியின் கேலியில் குமா
ரின் கடிதமும் மறைந்து, சுள்ளென்று கோபமும் வந்தது ரவீந்திரனுக்கு .

24

"அப்பா வேலை செய்ய கொண்டிருந்தார் . அண்ணலும், நாளும்
படித்திக் கொண்டிருந்தோம் . அம்மா சமையல்தான் .

எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து அப்பாவும், அம்மா
வும் சந்தோசமாயிருந்து நான் பார்த்ததேயில்லை . எப்போதும் சண்டை
பிடிப்பார்கள் . அவர்கள் சண்டை பிடித்திக் கொள்ளாத நாளே இல்லை .
சில வேளைகளில் அப்பா அம்மாவுக்கு அடித்து விடுவார் . அம்மா தனியாக
உட்கார்ந்து அழுது கொண்டேயிருப்பா .

தங்களுக்குள்ளுக்கும் கோபத்தில் எனக்கும், அண்ணலுக்கும் கூட
காரணமில்லாமல் அடிப்பார்கள் . நான் அழுது கொண்டிருப்பேன் . ஆனால்
அண்ணன் அவர்களை எதிர்த்திக் கதைத்துவிட்டு ஓடி விடுவான் .

அண்ணலைய நண்பர்கள் அவனை கேலி செய்வார்கள் . அதிக
மாக தங்களுடன் சேர்த்திக் கொள்ள மாட்டார்கள் . இதனால் அவன் எப்
போதும் தனியாகத்தான் இருப்பான் .

அப்பா இன்னொரு பெண்ணை விரும்பினார் என்று அம்மாவே
வேறு யாருடனே கதைத்திக் கொண்டிருக்கும் போது நான் ரகசியமாக
கேட்டேன் . இதற்குப் பிறகு எனக்கு அப்பாவைப் பிடிக்கவேயில்லை . "

சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை நந்தினி இடையில் நிறுத்தினாள் .

நந்தினியும், சுஜாதாவும் கதிரேசன் கோயில் மண்டபத்தில்
அருகருகாக அமர்ந்திருந்தார்கள் . இருவரும் சேலே கட்டியிருந்தார்கள் .
இருவரும் விபதி, சந்தனம் பூசியிருந்தார்கள் .

பூசை முடிந்து எல்லோரும் போய் விட்டதால் அவர்கள்
தனியே இருந்து கதைப்பதற்கு வசதியிருந்தது .

சுஜாதா நந்தினி சொல்வதை ஆர்வமாக கேட்டுக் கொண்
டிருந்தாள் . தன்னிடம் நந்தினி ஒப்படி மனம் விட்டு கதைப்பாள் என்று
அவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை . தன்னில் நந்தினி எத்தகைய அன்பு வைத்தி

83

ருக்க வேண்டும் என்று நினைத்ததில் சுஜாதா நெகிழ்ச்சி போலன் .

"நந்தினி, நீ ஏன் ரவீந்திரனுடன் வேண்டா வெறப்பாக நடந்தது கொள்கிறாய்?" சுஜாதா ஆதரவுடன் கேட்டாள் .

"அதான் எனக்கும் புரியவில்லை . ரவியை மட்டுமல்ல பொதுவாகவே ஆண்கள் பார்க்கையில் எனக்கு எரிச்சல் வருகிறது . ஆத்திரம் வருகிறது . காரணம் புரியவில்லை . ரவியுடன் நான் ஏன் இப்படி நடந்தது கொள்கிறேன் என்று நினைத்து எத்தனையோ நாள் அழுதிருக்கிறேன் . ஆனால் மறுபடியும் ரவியைப் பார்த்ததும் ஆத்திரம் வருகிறது . அவர் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லவதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் போலிருக்கிறது . அவருக்கு கோபம் வரும் என்றும் தெரிந்தும் செய்ய னா ண்டிருக்கிறது . இது ஏன் என்று எனக்குப் புரியவில்லை . "

சுஜாதா நந்தினியை விசித்திரமாகப் பார்த்தாள் .

'என்ன பெண் இவள்? நெருப்பில் கை வைத்தால் சுரும் என்று தெரிந்தும் கையை வைக்கின்றேன் என்கிறாள் . ஏன் இப்படி நடந்தது கொள்கிறாள்? அவருக்கே இது புரியவில்லை என்றால் எனக்குக் கொடுக்கத் தெரியும்?'

ரவி எவ்வளவு நல்ல மனிதர் . நந்தினி எவ்வளவு ஆத்திரமுட்டினாலும் இன்னும் பொறுமையாக இருக்கிறாள் . வேறு ஆண்களாக இருந்தால் இவளை அடித்து சண்டிட்டுவிடுபார்கள் . அல்லது விவாகரத்தை செய்திருப்பார்கள் . வேறு பெண்கள்? நாடியிருப்பார்கள் .

நந்தினி ரவியைப் புரிந்து கொள்ளாமலில்லை . ஆனால் அவளால் சரியாக நடந்தது கொள்ள முடியவில்லை . பேய் பிடித்த விட்டதா? அல்லது யாராவது இப்படித்தான் நடந்தது கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளையிருக்கிறார்களா? '

யோசிக்க யோசிக்க சுஜாதாவுக்கு தலையே வெடித்தது விரும் போலிருந்தது .

நந்தினியைப் பார்த்தாள் .

நந்தினி சத்தமில்லாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள் . கண்ணீர் கோடுகள் போட்டிருந்தது .

சுஜாதாவுக்கு நந்தினியைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை .

நல்ல முடிவு கிடைக்க வேண்டுமென்று கதிர்ரசனிடம் சிங்களத்தில் விண்ணப்பித்தாள் .

25

முகவரியைக் கண்டுபிடிப்பதில் அந்த மூலரும் சிரமப்படவில்லை. முன் கூட்டியே வருகையை தெரியப்படுத்தியிருந்ததால் காவலாளி அவர்களை அனுமதித்தான்.

பியதாச முன்னே போக ரவீந்திரனும், சுஜாதாவும் பின் சென்றார்கள்.

வரவேற்பறையிலிருந்த ஆசனங்களில் மூலரும் அமர்ந்தார்கள். தரை கூட சத்தமாக அவர்களைப் பிரதிபலித்தது.

இயற்கை அழகுகள் பெரியளவில் சுவரில் தொங்கின.

அநேகமான இடங்கள் பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டு பச்சையாக இருந்தன.

அந்தச் சூழ்நிலை மனதை ரம்மியமாக்கியது. இயற்கையாய் ருந்தாலும், செயற்கையாயிருந்தாலும் மனதிற்கும் சூழ்நிலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கிறது.

ஒரு பெண் வந்த பியதாசவின் பெயரைச் சொன்னாள்.

மூலரும் எழுந்த அவள் பின்னே போய், காட்டப்பட்ட அறைக்குள் சென்றார்கள்.

"தயவு செய்து ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்"

கம்பீரமான குரலில் சுழல் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த பெண் மணி கூறினாள்.

மூலரும் அமர்ந்தார்கள்.

அவர்களுக்கெதிரே அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது நாற்பதுக்கு மேலிருக்கலாம். வெண்ணிற சேலை அணிந்திருந்தாள். தலையில் ஆங்காங்கே வெள்ளை மயிர்கள் படிந்திருந்தன. கண்டி போட்டிருக்கவில்லை.

அவள் முன்னிலிருந்த மேசையில் புத்தகங்கள், பேனாக்கள், கருதாசிகள் நேர்த்தியாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பியதாச ரவீந்திரனையும், சுஜாதாவையும் அந்தப் பெண்ணுக்கு அறிமுகம் செய்தான்.

85

"உங்களுடைய பிரச்சனையைத் தெரிவிக்கலாம்" பெண்மணி அறிவித்தாள்.

ரவீந்திரன் எல்லா விபரங்களையும் மறைக்காமல் சொன்னான். சுஜாதா நந்தினி தன்னிடம் தெரிவித்தவற்றைச் சொன்னாள்.

இருவரும் சொல்லி முடித்தபின் அந்தப் பெண் கம்பீரமான குரலில் கதைக்கலாலாள்.

"இப்படியான சில சந்தர்ப்பங்களை நான் சந்தித்திருக்கின்றேன். இதை நீங்கள் கொள்ள முடியாத பிரச்சனையில். இப்படியான நிகழ்வுகள் இனியும் தொடராமல் இருப்பதற்காக விபரமாகவே உங்களுடன் கதைக்கப் போகிறேன்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் பேச ஆரம்பிப்பதில்லை. நடக்க ஆரம்பிப்பதில்லை. உடைகளை அணிய முயற்சிப்பதில்லை.

குழந்தையின் பெற்றோர்கள் தான் அந்தக் குழந்தையின் முதல் ஆசிரியர்கள். தனக்கு புகிதான எல்லாவற்றையும் குழந்தை தன் பெற்றோர்களிடமிருந்துதான் படித்துக் கொள்கிறது.

எந்நேரமும் தனக்கு அருகே இருந்து தன்னை கவனித்துக் கொள்ளும் பெற்றோரை குழந்தையும் நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறது. அவர்களின் நடவடிக்கைகளை தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறது. புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறது. அவற்றிற்கு அர்த்தம் கண்டு கொள்ள முயல்கிறது.

கருவிலிருந்து சிசுவான குழந்தைக்கு எல்லாமே புகிதான். பிறந்தவுடன் வெள்ளைத்தாளாக இருக்கும் அதன் மனதில் பெற்றோர்கள், பராமரிப்பவர்களின் செயல்கள், நடவடிக்கைகள் தான் எழுத்துகளாக பதிந்து நிலைத்து விடுகின்றன. குழந்தை வளரக்கையில் இந்த எழுத்துகளை படித்தே தன்னை அமைத்துக் கொள்கிறது.

குழந்தை எல்லாவற்றையும் ஆர்வமாகத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கும் நேரத்தான் பெற்றோர்கள் அவதானமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் செய்யும் மிகச் சிறிய தவறுகள் கூட எல்லாவற்றையும் உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விடும். மனதில் பதிந்தவைதான் குழந்தையின் பிற்கால வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்றன."

பியதாச, ரவீந்திரன், சுஜாதா மூவரும் அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கடிகாரச் சைதம் கூட அவர்

களை நரீக்கவில்லை .

"உங்களுடைய பிரச்சனையும் இந்த அடிப்படையைக் கொண்டு
உதவியாக .

சிறு வயது முதலே பெற்றோர்கள் சண்டை பிடித்துக் கொள்
வதை நந்தியும், குமாரும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள் . அடி
க்கடி நிகழும் இந்த நிகழ்வு அவர்கள் இருவரிலும் வித்தியாசமான பாதி
ப்புகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது .

வீட்டை விட்டு வெளியே போவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள்
நந்தியின் விட குமாருக்கு அதிகம் . நண்பர்களும் அதிகம் . பெற்றோர்களின்
சண்டையால் நண்பர்கள் இவனைக் கேலி செய்வதனாலும், தங்களுடன் சேர்
ததுக் கொள்ளாததினாலும் இவன் தனியாகப் போனான் . சிறு வயதில் சந்தோ
சம் தரக்கூடியவை பெற்றோரின் அரவணையும், வினையாட்டும், நண்பர்க
ளுமே . இந்தச் சந்தோசங்கள் பறிக்கப்பட்டது தன்னுடைய பெற்றோர்க
ளால் என்ற உணர்வால் அவர்களை எதிரியாக்கிக் கண்டான் . சந்தோசத்
தைக் கெடுப்பவர்களை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள் . இதற்கு குமார்
விதிவிலக்கில்லை . அவன் வளர, வளர ஊரவர்கள் அவன்மீது கேட்கும் கேள்
விகளும் வித்தியாசப்பட்டன . தனக்கேற்படும் அவமானங்களாகவே அந்தக்
கேள்விகளை அவன் நினைத்தான் . இதற்கும் காரணம் தன் பெற்றோர்கள்
தான் என்பதால் அவர்கள் மீதுருந்த அவன் வெறுப்பு ஒன்றும் அதிகரித்
தது . இதனாலேயே அவன் பெற்றோர்களை மதிக்கவில்லை . தன்னிச்சையாக
வளர்ந்தான் . அவனில் ஏற்படும் மாற்றங்களை பெற்றோர் கண்டு கொள்ள
வில்லை . இதனால் சுலபமாக அவன் அவர்களிலிருந்து விலகி விட்டான் . தன்
னிடம் அன்பு காட்டக் கூடிய பெண் கிடைத்ததும் வீட்டை விட்டு ஓடி
விட்டான் .

நங்கள் கேட்கலாம் தங்களுக்குள் உள்ள பிரச்சனைகளை
தீர்த்துக் கொள்ள பெற்றோர்கள் மோதிக் கொள்கையில், அதனால் பிள்
ன்கள் பாதிப்படைந்தால் அவர்கள் எப்படி பொறுப்பாளியாவார்கள்
என்று . கனவன், மனைவி என்ற முறையில் அவர்கள் சரியாக நடந்து கொண்
டாலும் உண்மையான பெற்றோர்களாக அவர்கள் நடந்து கொள்ளவில்லை .
பிள்ன்களை பாதிக்காமல் தமது பிரச்சனைகளை தீர்த்திருக்கலாம் .
தங்கள் பிள்ன்களில் உண்மையான அக்கறை அவர்களுக்கு இருந்திருந்தால்
தங்களுக்குள் உள்ள பிரச்சனைகளை அவர்கள் எப்போதோ சுமுகமாக
தீர்த்திருக்கலாம் . ஆனால் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பழிவாங்குவதிலேயே
கண்ணை இருந்தார்களே தவிர பிள்ன்களைக் கவனித்தவேயில்லை .

நந்தியின் பாதிப்பு வேறு விதமானது . அவள் அநேக
நேரங்கள் வீட்டிலேயே இருப்பவள் . பெண் என்ற ரீதியில் பெற்றோர்களின்

சண்டை அவருள் வித்தியாசமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அப்பா அடிப்பதும் அதலை அம்மா அழுவதும் ஆண்கள் பொல்லாதவர்கள், பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் என்ற எண்ணத்தை அவருள் வளர்த்து விட்டிருக்கிறது.

தன்னுடைய அப்பா இன்னும் மொரு பெண்ணுடன் தொடர்பேற்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்தார் என்று தன்னுடைய அம்மாவின் வாயாலேயே கேட்டது அவ னைப் பெரிதும் பாதித்திருக்கிறது. ஆண்கள் எல்லோரும் பெண்களை ஏமாற்றப்பவர்கள், உடலை மட்டுமே விரும்புவபர்கள் என்ற எண்ணம் அவளில் வேருன்றி வளர்ந்து விட்டது. அதுவே அவளுக்கு மன நோயாகி விட்டது"

'நந்தினிக்கு மனநோயா? 'ரவீந்திரன் கலங்கினான்.

"ரவீந்திர னையும் தனது தந்தையைப் போலவே எண்ணியிருக்கிறான். அம்மா பலவீனமாக இருந்த படியால்தான் அப்பா அவளை அடிப்பதுடன் ஏமாற்றியுமிருக்கிறார் என்பதால் தான் பலவீனமானவள் அல்ல என்பதை நிரூபிக்கவே ரவீந்திரன் சொல்லாதற்கெல்லாம் எதிராக நடந்திருக்கிறான். தான் ரவீந்திரனுக்கு கட்டுப்பட்டவள் அல்ல என்பதை தெரிவிக்கவே தனது விருப்பப்படி நடந்திருக்கிறான். ரவீந்திர னையும், ரேகாவையும் சந்தேகத்தோடும் பார்த்திருக்கிறான்."

"அப்படியாலால் அவளை இனி மாற்றவே முடியாதா?" ரவீந்திரன் உடைந்த போன குரலில் கேட்டான்.

"ஏன் முடியாது. அதுவும் மாற விரும்புவபர்களை மாற்றுவதா சிரமம்? நந்தினி தன் கதையை சுஜாதாவிடம் சொல்லி அழுததிலிருந்தே அவளை நான் புரிந்து கொண்டேன். ரவீந்திரனின் பொறுமையும், பரிவும் அவளைக் கவர்ந்திருக்கின்றனவே தவிர அவள் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை மாற்றவில்லை. ஆனால் அவள் அந்த எண்ணங்களிலிருந்து விலக முயற்சிக்கிறாள் என்று தெரிகிறது. ஆகவே அவளை நிச்சயம் மாற்ற முடியும்"

அந்த மனநோய் சிகிச்சை நிலையக்கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வருகையில் பியதாச கேட்டான் "என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"நானேயே நந்தினியை இங்கு சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப் போகிறேன். அவள் குணமாகி வரும் வரை நான் காத்திருப்பேன்"

ரவீந்திரனின் குரலில் நம்பிக்கை இருந்தது.

கதையில் வந்துள்ள பெயர்கள் கற்பனையே.

உங்கள் பார்வையில்

தங்களின் குறநாவல் நிச்சயம் மனித உணர்வுடன் படிக்கும் ஒவ்வொருவருடைய கண்களையும் அகலத் திறக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. நமது சமுதாயக் குறைபாடுகளை ஆயுதமேந்தி நீக்குவதை விட பேசு முனையிலே நீக்கலாம் என்பதை இந்த நாவல் மூலம் உணர முடிகின்றது. ஆண்டவனின் படைப்பில் பேதம் இல்லை. ஆண்டவனைப் படைக்க முயலும் சுயநலவாதிகளின் வகுப்பு வாதங்களே இன்று சமூகத்தில் படர்ந்திருக்கின்றன. இவ்வாறான சீர்திருத்தங்கள் சீர்திருத்தங்களின் மூலம் திடீரென மாறிவிடாது. நிச்சயமாக இது போன்ற நாவல்களுக்கு உலகில் எந்த ஆயுதமும் இணையாகிவிட முடியாது. நமது சமூகத்தின் குறைபாடுகளை இவ்வாறு நாவல்கள் மூலம் மாற்றியமைக்க தாங்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிக்கு எனது பாராட்டுதல்கள்.

மேற்கு ஜெர்மனி

இ.பரிமளராஜா

இவ்வரை மேற்கில் வெளிவந்த நாவல் (தமிழ் மூலம்) களை விட அமைப்பில் ஒரு தனித்துவம், பக்கங்களிற் சிறப்பம், எழுத்துக்களை நெருக்கி அருக்காமல் மூச்சுவிட இடவெளியுள்ள தன்மைகளோடு தட்டச்சு எழுத்துகள்

கதைகள் கருவை கருத்துப் படம் எளிதாக்கவில்லை என்ற போதும் ஒவியர் ரமணியின் கை வண்ணம் சோடை போகாததுதான்.

கலாவின் தட்டெழுத்துப்பணி ஒன்றிரண்டு (புறக்கணிக்கத்தக்க) தவறுகளோடு போற்றக் கூடியதாயுள்ளது.

அத்தியாயங்களின் ஆரம்பம் கவிதை வரிகளைக் கொண்டு அடியெடுக்கப்பட்டிருந்தமையாலும் இது வித்தியாசப்பட்டிருந்தது. நான்காம் அதிகாரத்திற்குரிய கவிதை நன்றாகவே இருந்தது.

கதையில் சரியான தீர்வு எதுவும் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சாதிய அமைப்பின் ஆரம்பம் பிரபுத்துவம்-உற்பத்தி உறவுகளுடன் தான் ஆரம்பமாகிறது என்ற சரியான கருத்து வைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், உற்பத்தி உறவுகளில் மாற்றத்துடன் தான் முழுமையாக அற்றுப் போகும் என்ற சரியான கருத்தையும் கொடுக்கும் பணியும் அவசியமல்லவா?

கதை எழுதவது பற்றிய சுகுமார்-ரவி சம்பாஷணையில் தன்னுடைய நாவலைக் கட்டுரைப் பாணியை யாராவது சொல்லிவிடு

வார்களோ என்ற தாழ்வுச் சிந்தனையோடு அமைத்திருப்பது போல் எண்ணத் தோன்றினாலும் அந்தப் பயம் பார்த்திபனுக்கு வேண்டாம் எனச் சொல்லக் தோன்றுகிறது .

கடந்த படைப்புகளின் நேர் எதிர் அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நல்ல படைப்புகளைத் தர வேண்டுமென பார்த்திபனைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் .

எனினி லோகன்

மேற்கு ஜேர்மனி

(அறுவை ஆசிரியர்)

(இந்த விமர்சனம் 'அறுவை' வெளியீட்டில் பிரசுரிக்கப்பட்டதின் ஒரு பகுதியாகும்)

"தாங்களாகவே ஒரு வட்டத்தைப் போட்டுக் கொண்டு அதற்குள் தாங்களாகவே ஒரு உலகத்தை அமைத்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள்" என மனித மனதின் வித்தியாசத்தை கோட்டு காட்டி விட்டீர் . மனிதன் தன் தாய் நாட்டுக்கு ஆற்றும் சேவையையும் தெளிவாகப் படம் பிடித்து விட்டீர் . மனிதன் மனிதனாக உலவ தெளிவு கொண்ட, விறுவிறுப்பான, சுரான ஆணிகொண்ட எழுத்தின்கள் மேலும் தேவை . ஒரு ஸ்பாக்கி ஒரு உடலையோ அல்லது ஒரு சில உடல்களையோ பொசுக்க வல்லது . அதனால் உள்ளத்தின் எண்ணங்களைப் பொசுக்க முடியாது . அடக்கித்தான் வைக்க முடியும் . ஆனால் சுரான ஆணிகொண்ட எழுத்தின்கள் உள்ளத்தின் தீய எண்ணங்களை பொசுக்கவும், மாற்றவும் அபார சக்தி படைத்தவை . தங்களின் மாற்றியு எழுத்தின்கள் தொடர எம் வாழ்த்துகள் .

மேற்கு ஜேர்மனி

சி. யேம்ஸ் அல்பிரன்

கதை உயிரோட்டமாக அமைந்திருந்தது . சாதிக் கொடுமைகளை மிக இலகுவாக விளங்க வைத்திருக்கின்றீர் . சில இடங்களில் கண்கள் பனிக்கின்றன . இந் நாவல் சமகாலப் பிரச்சினைகளுடன் ஒட்டி எழுதப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்க விடயம் . கடைசிப்பக்கம் தெளிவில்லை . சொல்ல முற்பட்ட விடயம் குறுக்கப்பட்டு விட்டதால் வந்த சிக்கல் போல் தெரிகிறது . சாதிக் கொடுமைகளை வெளிக் கொண்டு வருவதற்காக எழுதப்பட்ட நாவலின் முடிவு இயக்க அராஜகங்களில் போய் முடிந்தது நாவல் முற்றுப் பெறுதலு போல் காணப்படுகிறது .

பிரான்ஸ்

எஸ் . மலேகரன்

தங்களின் குற நாவல் என் உள்ளத்தை கொள்ளை கொன் டது. தமிழ் மக்களிடையேயும், போராளிகளிடையேயும் உள்ள பேதங்களை உண்மையில் தெளிவு படுத்தியிருக்கின்றீர்கள். இது போன்ற இன்னும் பல ஆக்கங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மேற்கு ஜேர்மனி

ம. அமலதாஸ்

நீண்ட நாட்களின் பின் ஒரு நல்ல கதையை வாசித்தேன் என்ற சந்தோசம். வாழ்க்கையில் நடப்பவைகளை அப்படியே படம் பிடித்தவீட்டீர்கள். ஊப்பாக்கிற உணவை விட பேசு வலியை. சாதிக் கொடுமையால் அவலமும் கதையால் தொடங்கி சாதிக் கொடுமைக்கு சாவுமணி கட்டுமாப் போல் முடியவில்லை என்பதான் என் கவலை. உங்கள் எழுத்தாற்றல் தொடர எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துகள்.

இத்தாலி

சூர். சண்
(உலகம் ஆசிரியர்)

வித்தியாசப்படும்
வித்தியாசங்கள்
விறவிறப்பை
விளக்கமாக
எம் மனதில்
பதித்தது.

பார்ப்போர்
கேட்போர்
பக்குவமாக
விளங்கும்
அழகு நடையில்
தங்கள் எழுத்தாணி
பவளி வந்தள்ளது.

சாதிக்குறியில்
சாதி வெறியர்களால்
சாமான்யமாக தள்ளப்
பட்ட

அந்த
உள்ளங்களை
தெரியமாகவே
ஆறதல் படுத்தியுள்ளது.

தங்கள்
பேசு
தவறாமல்
தடங்காமல்
தாள்களை நிரப்பட்டுமே
நிரம்பிய
தாள்களை
நிச்சயம்
நாங்கள் எதிர்பார்ப்பு

போம்

வரவேற்போம்

மேற்கு ஜேர்மனி

திரு. திருமதி கு. சீவசோதி

பார்த்துள்ளீன்

• நிஜங்கள்

• ஜனனம்

• உத்தியாசப்படும்

• உத்தியாசங்கள்

ஆகிய 3 புத்தகங்களும் கீழேயுள்ள முகவரியில் உற்பலனாயாகின்றன.

தனிப் பந்த 3 ரொசு மார்சு.

RAYA
87 RUE DE COLOMBES
92600 ASNIERES SUR -
- SEINE ; FRANCE

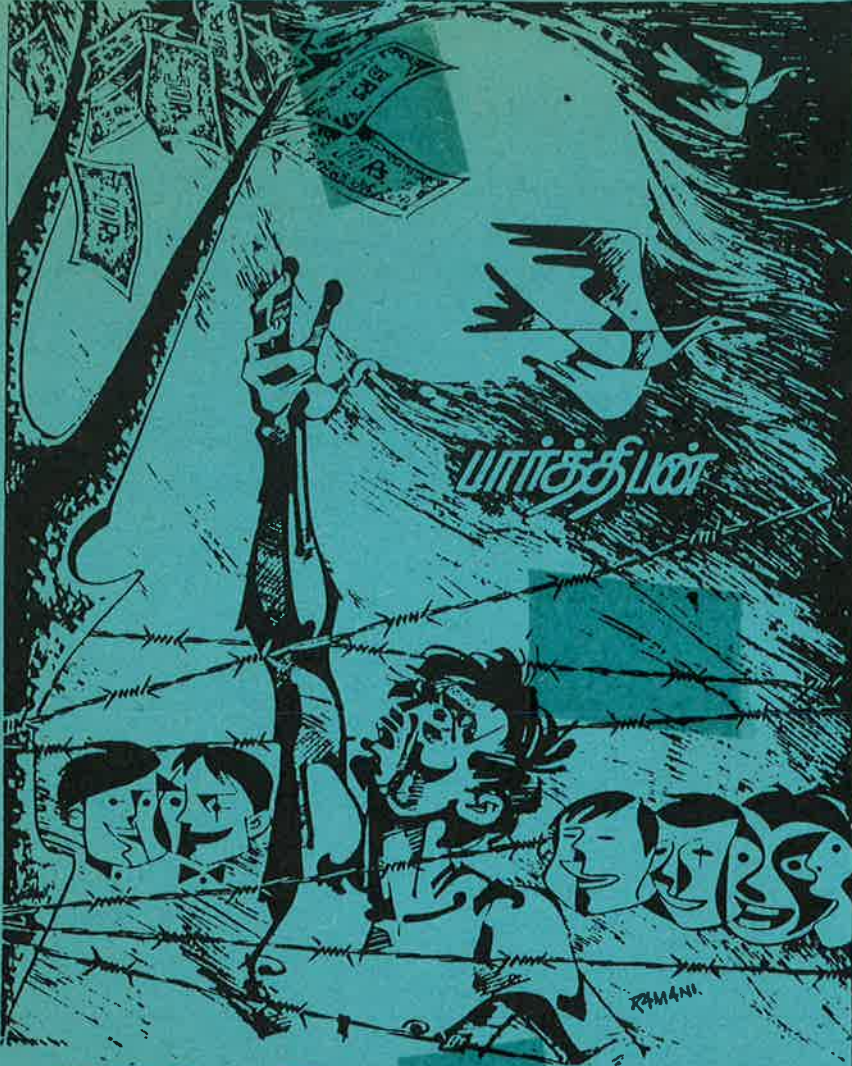
தொகுதிய நிரல்கள்தான்

கம்பி செய்தி(குதப்பு

இலங்கை செய்திப் பத்திரிகையில் நடுத்த
தொகுதிக்கப்பிட்டு செய்தி(குதன் மேற்கு
கொண்ட அரங்கம் தந்தம் பார்த்திய
உயர்வகலையும் உள்ளடக்க மாதம்
குருமுறை உள்ளியாதிரது).

சந்தா உயர்ம்: 6 மாதங்கள் - D.M.18
1 வருடம் - D.M.35
முகவரி:

SÜD ASIEN BÜRO
KIEFERN STR. 45
5600 WUPPERTAL-2, W.GERMANY.

இத்தயாசுப்படும்
நங்கள்

வெளியீடு - 3

SÜDASIEN BÜRO

KIEFERN STR. 45
5600 WUPPERTAL - 2
WEST GERMANY.